

AVE MARIA

Marec 1951

FROM:
FATHER BERTRAND
St. Mary's, Lemont

dupl

AVE MARIA

Nabožni mesečnik za verno slovensko ljudstvo

Izdajajo
SLOVENSKI FRANČIŠKANI
v Združenih državah Amerike

*
Naslov - Address:
AVE MARIA
Box 608
Lemont, Illinois
Telephone: Lemont 494

*
Naročnina - Subscription rate:
U.S.A. - \$2.50 letno
Izven U.S.A. - \$3.00 letno

*
Naročnina Tvoja je dar v
podporo ubožnejšim sloven-
skim fantom, ki se obrazujejo
za slovenske duhovnike v le-
montskem semenišču.

*
Naročnikov in dobrotnikov
se spominjamo v lemontskem
samostanu v svojih molitvah,
pri sv. mašah in pri drugih
duhovnih opravilih.

*
Urednik - Editor:
FR. MARTIN STEPANICH, o.f.m.
Upravnik - Business Manager:
FR. CYRIL SHIRCEL, o.f.m.

*
Printed by
AVE MARIA PRESS
Lemont, Illinois

MAREC 1951.

LETNIK 43.

VSEBINA:

Križ - P.Inocenc OFM	stran 65
Trikrat ves ela aleluja - Po Slomšku ...	67
Sveta Mati božja - P.Kazimir OFM	68
Kalvarijska legenda - P.Bazilij OFM ..	71
Skopuh v pregovorih - Dr.I.Česnik	71
Velikonočno razmišljanje - A.U.	72
Pomenek s Klemenom - K.Mauser	76
Maria Goretti - Prevedel P.Odilo	78
Spovej se za veliko noč! - A.U.	82
Terezija Neumann	84
Jezus govori	84
Po kraljestvu križa	85
Lemontski odmevi	90
Marija potuje domov	92
Kramljanje na zapečku	93

Published once monthly - twice in October - by the
Slovene Franciscan Fathers, Lemont, Illinois, in the
interests of the Commissariat of the Holy Cross.

Entered as a second class matter at the post office
of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879.
Acceptance of mailing at special rate of postage pro-
vided for in section 1103, act of October 3, 1917.
Authorized July 14, 1945.

KRIŽ

Kako čudna je ta beseda, kako čudovito je to znamenje! Kdo bi kdajkoli mislil, da vsebujeta dva prekrižana koščka lesa tako velike skrivnosti: misterij odrešenja, odgovor na vprašanje trpljenja, skrivnost ljubezni, znamenje sovraštva in odpuščanja. Vir milosti, ki se razliva čez ves svet in s katerim so milijoni premagali postavbo sveta ter si osvojili večno kraljestvo brez orožja, brez tankov, letal in atomske bombe...

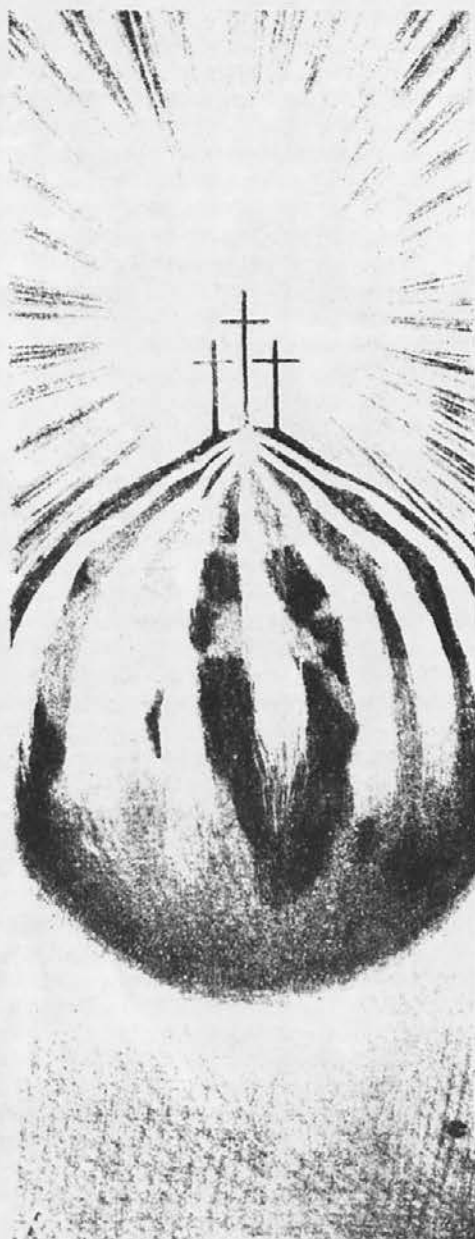
Zares čuden znak, ki pa ga prav nič ne spremeni tvarina, iz katere je napravljen: pa naj bo lesen ali iz zlata in dragih kamnov - vedno pomeni isti, nespremenljivi KRIŽ, ki služi tisočem in tisočem v vstajenje, a mnogim tudi v padec kot znamenje nasprotovanja. Čuden znak, ki ga imajo današnji ljudje za simbol bolehnosti in slabosti, za znamenje starosti ter vseh neizpolnjenih sanj in svetih želja. Če kdaj, potem je danes križ v resnici znamenje, ob katerem se ločijo duhovi posameznikov, narodov in držav.

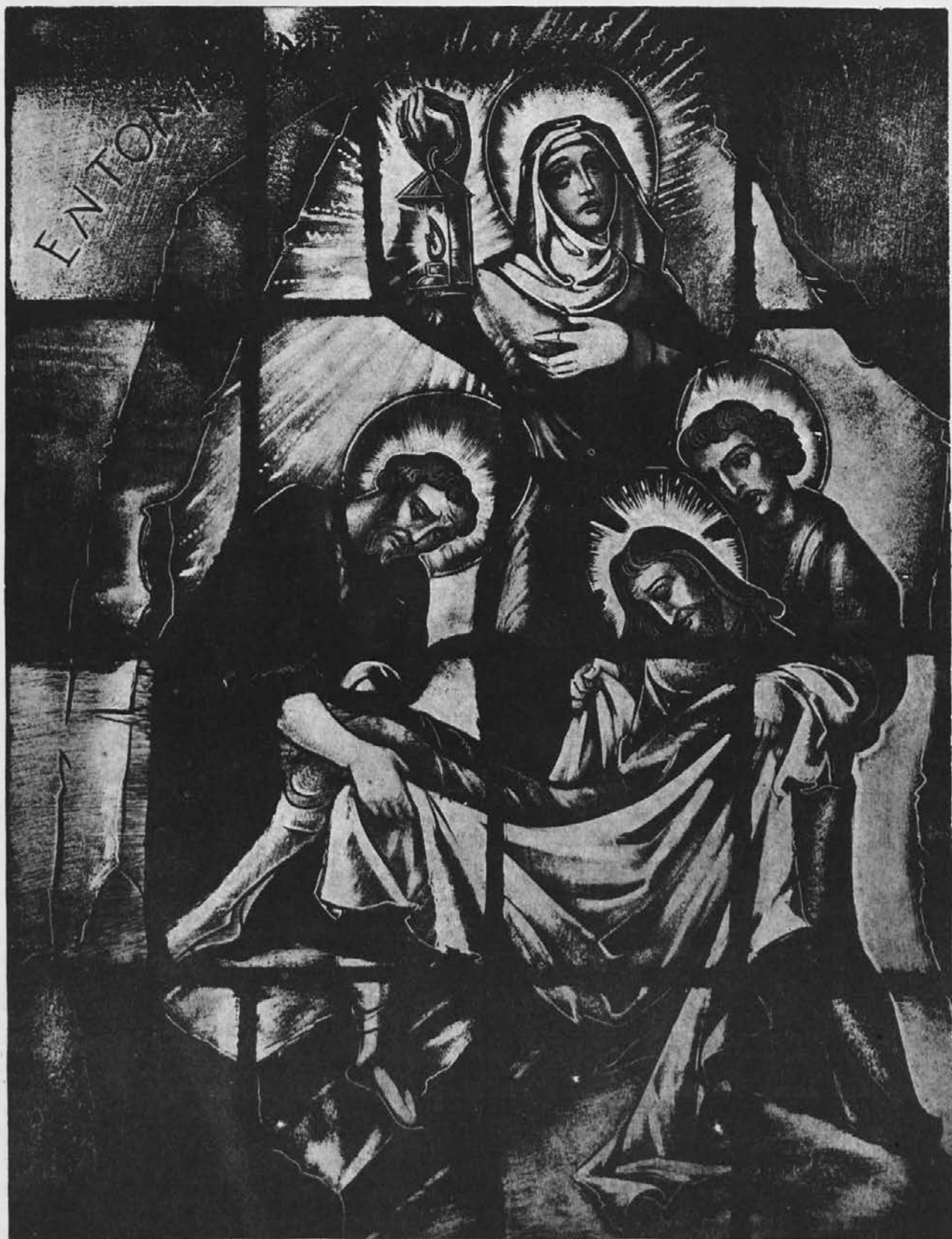
Zakaj pa? - Ker je KRIŽ sijajna izpoved vere v Boga; izpoved vere v življenje, ki se ne konča z grobom, ampak nadaljuje po smrti in nikdar ne preneha. Ker je to znamenje sam Bog postavil na začetek in središče nove zaveze. Res je sicer za nas to nezapopadljivo globoka uganka, da je Bog vso svojo popolnost dobrote in usmiljenja, moči in zmage razodel vprav v tem znamenju. Kdo bi pač mogel z razumom spoznati, da obstoji ena izmed popolnosti božjih prav v skrajnem ponižanju ter je neskončni Bog po trpljenju na križu izpeljal svoje načrte.

Izpeljal svoje načrte? Kje? Kako? - Morda na večnih sejah Združenih narodov? V Washingtonu, Parizu ali Moskvi? Ne! Na zaničevanem KRIŽU.

Križ! Znak velike božje revolucije, nepremagljivo orožje božje, s katerim neskončni Bog stopa skozi čas in stoletja, da z ljubeznijo ali silo upogne pred njim vsako človeško koleno.

Govorje tistim, ki ne najdejo v križu svoje večne sreče! In blagor vsem, ki jim križ ni nespamet, ampak znamenje vstajenja!

**Položili so Ga v grob
· za častitljivo vstajenje...**

**Slika na steklu
Holy Cross Cloister, Brooklyn, N.Y.**

TRIKRAT VESELA ALELUJA

Po A. M. Slomšku

Nibolj veselega časa kot je velika noč, trikrat veseli spomin za vsakega človeka. Naša preljuba mati Cerkev obhaja častiti god vstajenja Kristusovega, ki je premagal pekel, smrt in pregreho, tretji dan z lastno močjo od mrtvih vstal, nam pa dal tudi obljubo, ki se lahko nanjo zanesemo: da bomo nekoč vstali iz groba tudi mi. Trdno se zanesimo, kar danes se učimo: Kristus je od mrtvih vstal, grob tudi nas ne bo končal. To je prva vesela aleluja.

Vsakpravi kristjan se ob velikonočnem času prebudi iz grešnega spanja. Grehu da slovo in nanovo oživi, ko stopi na pot pokore: vstane iz starega groba svojih slabih navad. To je veselje angelov in vseh nebeščanov, pa tudi kristjanom druga vesela aleluja.

Velikonočne praznike obhajamo v veseli pomladi, ko se narava zbudi iz zimskega spanja in pomlajena vstane. Veselo alelujo nas učijo vse stvari in nas prijazno vabijo, naj z njimi hvalimo vsemogočnega Boga, ki daje nam in njim novo življenje. Travniki in njive spet lepo ozelenijo, prikažejo se pisane cvetlice, drevesa začno poganjati in ptičice žvrgeti; martinček se na soncu ogreva, pred njim pa čriček skače in poje od ljubega mladega leta. Tretjo alelujo nam vsa narava oznanja.

Ni veselejših dni, kakor je ljuba

velika noč, trikrat veseli čas. Najzlahtnejše ure vsakega dneva so jutranje ure: zjutraj je vse drago in lepo. Zjutraj zgodaj je Kristus od mrtvih vstal in daje blagoslov vsem onim, ki zgodaj vstajajo ter vsako jutro Njegov spomin obhajajo in v molitvi k Njemu srce povzdignejo. Jutranje sonce kratko časa sije; mladi, zlati čas hitro mine.

Najljubeznivejši dnevi vsakega leta so pomladni dnevi. Takrat moč in življenje kar prekipevata. Kdor spomladi obilno seje, bo v jeseni tudi obilno žel. Pomlad je čas setve. In le človek, ki je bil priden, dokler je bil mlad, bo dobrih del bogat na svoje stare dni. - - -

V veseli spomin bogatih darov Jezusovega vstajenja si tudi mi med seboj velikonočne darove dajemo: pisanke - pirhe delimo, ki se potem z njimi mlado in staro veseli in igra. Veselo jih potakamo in sekamo. Veliko ljudi je, ki si pirhe dajejo, pa malo jih je, ki prav vedo, kaj lepega nas ti pirhi učijo.

Pirh pisan ali rdeč ima trdo lupino, ki je podoba trpljenja, vzdihovanja, pokorjenja, kar je razlito čez ves svet. Lupina se stre, razpoči, olušči ter odpade - lep, čist beljak se prikaže. Tako se tudi naše

telo, ki je okvir duše, zdrobi, v prah povrne, ko ga duša zapusti. A srečen človek, ki umrje v milosti božji, ker se takrat njegova duša iz umrljivega telesa dvigne čista in bela kakor sneg in v nebesa pohiti. To nas pirha beljak uči.

Beljak pa ima v svoji sredi rumenjak, ki je rumen kot čisto zlato. Spominja nas, kako lepa, zlata bo naša nebeška krona, če voljno vse težave prenašamo, pravično živimo

in spokorjeni umrjemo. Potem ne bo za nas nikdar minil velikonočni praznik zmage in vesela aleluja ne bo nikdar potihnila.

Pirhi se postarajo. Pa staramo se z njimi tudi mi, toda zlati, modri nauki so vekomaj mladi. Kdor jih rad posluša in po njih živi, bo stal kakor žlahtno drevo za potokom - srečen in vesel. In ker je veliko dobrega tu na zemlji sejati, bo tam v nebesih obilno žel.

Aleluja! Aleluja! Aleluja!

SVETA MATI BOŽJA

P. Kazimir OFM

Mati, je zato, ker je Mati božja. Umirajoč na križu ji je nas izročil, ko nas je odkupil s svojo dragoceno krvjo. "Glej, tvoj sin!" ji je govoril kot svoji Materi v svoji poslednji volji.

Da jo ves svet toliko proslavlja, jo zato, ker je Mati Boga, Odrešenika sveta. Sina Jezusa molimo kot Boga, takoj za Njim pa izkazujemo najvišjo čast - Materi. Vsa Marijina moč pri Bogu sloni na božjem materinstvu.

Zato jo že v drugem vzkliku njenih litanij upravičeno počastimo z nazivom: Sveta Mati božja!

Marija je Mati božja, Mati Boga Sina, božja Porodnica, "Bogorodica".

Evangelisti je res nikjer ne imenujejo s tem imenom, ampak jo poznajo kot "mater Jezusovo". Toda prav ti evangelisti nam jasno pričajo, da je Jezus - Bog. Če pa je Jezus Bog, mora biti Njegova Mati nujno tudi Mati božja.

Sveta Marija - to je Marijino ime. Predstavi nam Marijo kot osebo: njeno sveto dušo v čistem, brez madeža spočetem telesu. Krona časti in slave na Njeni glavi pa je božje materinstvo. - Sveta Mati božja, prosi za nas!

Da je Bog ustvaril Marijo brez madeža spočeto, vso sveto in čisto, je imel le en zvrok: zaradi njenega božjega materinstva. Odločil jo je za Mater svojega Sina, izbral jo je za najsrečnejšo, "blagoslovljeno med ženami".

Da je Marija Kraljica nebes in zemlje, je zato, ker je Mati božja. Njen sin je neskončni Kralj veličanstva, torej pristoja kraljeva čast tudi Njegovi Materi.

Da je Marija tudi naša nebeška

Že v starem zakonu je prerok Izaija napovedal Odrešenikov prihod z besedami: "Glej, devica bo spočela in rodila sina in njegovo ime bo Emanuel - Bog z nami."

Isto je povedal pri oznanjenju nadangel Gabrijel: "Glej, spočela boš in rodila sina, ki mu daj ime Jezus. Ta bo velik in sin Najvišjega..."

Sveti Pavel govori: "Ko se je dopolnila polnost časov, je Bog poslal svojega Sina, ki se je rodil iz žene."

Zato tudi v apostolski veri molimo: "Verujem v Jezusa Kristusa...ki je bil spočet od svetega Duha, rojen iz Marije Device." S tem izpovedujemo svojo vero v Marijino božje materinstvo.

Tako so verovali apostoli in njih nasledniki, tako je verovala sveta Cerkev od vsega začetka. Pa saj drugače ni mogoče.

Če bi Marija ne bila Mati božja, potem "Beseda" - Bog - ni v njej "meso postala": se Bog Sin ni učlovečil. To pa je vendar osnovni nauk katoliške vere. Kdor torej taji Marijino božje materinstvo, taji učlovečenje Boga Sina.

Prva štiri stoletja krščanstva je bila ta resnica vsem vernikom popolnoma razumljiva kot sama po sebi. Prav kakor resnica, da je bil Jezus Bog. Nihče ni o njej dvomil, kaj šele, da bi jo tajil. Šele v četrtem stoletju je vstalo nekaj krivovercev, ki so začeli trditi razne zmešane nauke. Nekateri so trdili, da Sin božji sploh ni bil resnični človek ter je imel le navidezno telo. Drugi so učili, da je bil rojen kot navaden človek, "Beseda božja" pa

Je angel Gospodov oznanil Mariji...(Slikal V.Meyer-Speer)

je prišla vanj pozneje. Po tem nauku se torej Bog Sin ni učlovečil, ampak je prišel samo bivati v telo človeka, ki ga je rodila Marija. - Obe zmoti Mariji nujno vzameta čast božjega materinstva. Med krivoverci je bil glavni Nestorij.

Zmota je sveto Cerkev zelo razburila. Preveč globoko je bil v srca vernikov vkoreninjen nauk o Mariji-Materi božji. Prevelika je bila ljubezen do nebeške Kraljice Sveta Cerkev je morala sklicati cerkveni zbor, ki naj resnico prouči in dokaže kot od Boga razodeto. Največji cerkveni učenjaki takratne dobe so se zbrali v Efezu v Mali Aziji (bilo je leta 431.) in preiskali pravi nauk. Zbor je končno slovesno razglasil: "Kdor ne veruje, da je Bog Sin v resnici Emanuel, to je: pravi Bog in je torej presveta Devica prava Mati božja, bodi izobčen!"

S tem je bila ta kriva vera za

veliko stoletij jasno zavržena. Šele v sedemnajstem stoletju se je zopet pojavila, ko je s svojim krivoverstvom nastopil nesrečni Martin Luter. Ta je zopet oropal Marijo njene najvišje časti - božjega materinstva.

Kako je Luter to mogel, je težko razumljivo, ko je vendar Cerkev ta nauk ves čas verovala in je v svetem pismu dovolj jasno razodet. A storil je ta usodni korak in tako oropal svoje vernike za vso bodočnost za nebeško Mater ter napravil iz njih duhovne sirote. Kako žalostne so posledice, zlasti za njegov narod, se iz stoletja v stoletje bolj čuti. Ker nima Matere, da bi zašlega otroka z ljubeznijo pripeljala nazaj k svojemu božjemu Sinu, se luteranstvo še zdaj neprestano cepi v nove verske ločine, te pa se - oprte na ubogi človeški razum - izbugljajo v vsemogočem praznoverju in njihov konec je - moderno brezverstvo.

Na vse to mislimo, ko pri Marijinih litanijah zakličemo: "Sveta Mati božja, prosi za nas!" In je prav, da mislimo. Živimo sredi luteranov in smo z njimi v življenjskih stikih. Vedno je možnost, da se zapletemo z njimi v pogovor tudi o Mariji in njenem božjem materinstvu. Zato je prav, da kaj vemo o tej verski resnici, da lahko odgovarjamo njih krivim naukom. Celo to očitajo nam katoličanom, da smo malikovalci, "ker molimo Marijo". Toda res je, da molimo le Boga. Marijo pa samo častimo. In kot Mati božja je vredna najvišje časti, takoj za Bogom.

Slovenci Marije v navadnem govoru skoraj ne imenujemo drugače, kakor: Mati božja. To pa od časov,

ko je bila nevarnost, da se luteranstvo razlije iz Nemčije tudi preko naših krajev in izgubimo svojo Mater. Narod se je uprl, ker je Marijo preveč ljubil. Domala vsi drugi narodi imajo za Marijo druge naslove. Angleži ji na primer najraje pravijo "Our Lady" ali "Blessed Virgin" - Naša Gospa, blažena Devica. Francozi imajo zanjo ime "Notre Dame", Španci "Nostra Señora", Italijani "Madonna". Za nas pa je Marija - "brezjanska Mati božja", "višarska Mati božja", "lemontska Mati božja" in podobno. Ali ni res tako?

Ko premišljujemo o Marijinem božjem materinstvu, se pa nehote spomnimo, kako skrivnostno sveto in nežno je moralo biti razmerje med Marijo in božjim Sinom Jezusom, med Bogom Sinom in pa Materjo. Kaj pomenja že za vsakega navadnega človeka ime mati! In kako pristrčno ljubi človeška mati svoje dete! Marijina materinska ljubezen do Sina pa je morala biti najsvetejša in najnežnejša, ki je materinemu srcu sploh možna. Enako nežna in sveta, naravnost božja, pa je morala biti tudi Sinova ljubezen do svoje Rodnice. To razumeti, to opisati ne zmore človeško srce. Samo mislimo si lahko in strmimo, samo občudujemo in blagrujemo lahko svojo nebeško Mater, da je v svoji nazareški družinici uživala toliko srečo.

Zato naš drugi naziv pri Marijinih litanijah. Nobena druga stvar nam ne more vzbuditi v srcu toliko zaupanje do Marije, kakor njeno božje materinstvo. Na to se sklicujemo, na to jo spominjamo s svojim prosečim: Sveta Mati božja, prosi za nas!

Ne hvali človeka v njegovem življenju, temveč ga hvali ponjegovi smrti! Povzdiguje njegove zasluge, kadar je mrtev! Tako onega, ki hvali, prilizovanje ne mika in pohvaljenega prevzetnost ne skuša.

Sv. Maksim, škof

Kalvazijska legenda

Priletel je ptiček drobn
in na križu obsedel -
v uri strašni, ko vso goro
mrak turbni je odel.

Revček se zaman je trudil,
da iz Jezusovih ran
ostro bi izdrl trnje,
v kljunčku ga odnesel stran:

Daleč, daleč, da nikoli
ne bi našli ga ljudje
in ponovno povzročili
Kralju večnemu gorje.

Nagnil glavico je ptiček
v žalosti, da ni uspel,
a nato poslednjo pesem
Križanemu je zapel...

P. Bazilij OFM

SKOPUH V PREGOVORIH

- Reven je skopuh: vrag mu reže kruh.

- Skopuh nima ne prijatelja, ne sorodnika.

- Skopuh čuje rajši tolarje zveneti, kakor pa škrjančka peti.

- Skopuh odere muho ti, da izsesa iz nje kri.

- Skopuh in koza ne rabita jesiha in olja za solato.

- Čim bolj skopuh gladuje, tem bolj se dedič posmehuje.

- Ako bi skopuh mogel vzeti sonce v zakup, bi ljudje sedeli vedno v senci vkup.

- Skopuh hrani klet in kuhinjo v skrinji.

- Skopuh daje vse naprodaj za denar, celo Boga in svojo drago dušo magar.

- Skopuh ne neha molsti krave prej, dokler se ne prikaže krč pri njej.

- Skopuh je hujši kot tat; tat krade denar ti, skopuh pa sam sebi mozeg in kosti.

- Skopuh je kakor konj, ki vozi vino in pije vodo.

- Skopuhova vreča nima dna.

- Kjer skopuh žanje, zaman pobiraš klasje.

- Skopuh prej ne nasiti se, dokler mu usta niso polna zemlje.

Dr. Ivo Česnik

Velikonočno razmišljanje

Življenju, ki prenaša križe in težave z vero v poslednje reči: smrt, sodba, večna sreča, neminljiva kazen.

Dva praznika, božič in velika noč, sta nam odraslim dneva, ki bi morala zbuditi resne misli. Poudarjam: odraslim.

Otrokom sta praznika darov, pirov, potice in klobas. Odraslim bi morala biti vira duhovne resnobe, duhovnega poživljenja, duhovnega vstajenja.

Spominjam se Pregljeve zgodbe "Domača naloga".

Dal je svojim učencem nalogo, naj opišejo svoja čustva in doživetja praznikov. Janezek je pisal o poticah, Micka o prazniških dobrotah, Metka o lepi novi obleki, Jožek o obiskih sorodnikov... Ne eden ni zapisal, da je na veliki petek - Bog umrl in da je na veliko noč od mrtvih vstal.

Mnogim odraslim bi tudi rojile take otročje misli in otročji spomini po glavi; če bi dobili tako nalogo.

Božič bi nam moral biti dan mladostnih spominov, dan otroške sreče, ko smo živeli pod okriljem previdnosti božje, ki se je zlasti zrcalila v ljubezenskem delu staršev.

Velika noč pa dan, ko kristjan gleda pravemu življenju v obraz.

Kristus je prišel na svet, da bi ljudem pomagal priti v nebesa. S svojim življenjem in svojo pridigo o ljubezni do Boga in bližnjega je hotel otrokom božjim dopovedati, da je dolžnost rešiti dušo - največja dolžnost. Križati se je dal, da bi človeka naučil božje modrosti, da je treba duhovno umreti, če hoče sadu vstajenja in večnega življenja. Vstal je od smrti, da bi nam vbil v glavo in vtisnil v srce resnico o neumrjoči duši.

Zato bo veliki teden vzbudil v Tebi in meni veličastne misli o nadnaravnih dobrotah, ki jih dajejo vera, upanje in ljubezen.

* Vera more dati edina oporo človeku v današnjih dneh, ko je vsepovsod toliko črnogledega brezupa.

"Komunizem bo zavladal po vsem svetu... Poklali bodo pol človeštva... Zavladali bodo povsod tirani, tirani v službi zlobca..."

Naj bo ta največja preizkušnja še tako težka; v veri v vstajenje bom našel pomoč. Vera mi pravi, da se Bog ne pusti zasmehovati. Prišel bo Njegov čas, ko se bo razodel kot Gospodar moči.

* Upanje, ki ga vzbuja velika noč, bo pogazilo pesimizem, ki govori: "Ni nam obstanka in pomoči. Po nas je, kdo nas bo rešil?"

Rešil nas bo vstali Zveličar, ki je smrt premagal, s smrtjo pa bojazen, ki hoče trapiti naše telo, um in dušo.

* Ljubezen, prenovljena, v krvi in boli očiščena, je sredstvo, ki bo zadušilo napuh življenja, pohlepnost in sebičnost; te nestvore z mnogimi imeni, ki pijejo kri narodom in posameznikom, posameznikom in narodom slepe oči, da ne vidijo izhoda iz zagate. S praznimi načrti iščejo, kako bi razbili verige, ki vežejo svet v sovraštvo. Samo križana Ljubezen bo odrešila svet, ljubezen, ki se odpoveduje, premaguje, žrtvuje. Odpoveduje sebi, da drugim daje. Premaguje sebe, da tudi drugim da veljati. Žrtvuje in deli z drugimi, da najde pot do razumevanja, lepe medsebojnosti in Kristusove skupnosti.

Sveti Pavel: Ostane vera, upanje in ljubezen; med temi tremi pa je ljubezen največja.

Največja, pa tudi najtežja. Kaj je rekel neki drugi pisatelj?

"Ni težko življenje, ljubezen je težka."

Anton Lang je bil mož z bavar-skih planot, ki je v Oberammergau tolikokrat upodabljal Kristusa v znamenitih pasijonskih igrah. Iz vseh delov sveta so ljudje hiteli gledat čudovito dramo.

V letu 1935. je bila med njimi tudi skupina Amerikancev. Ko so ti "praktični" ljudje gledali, s kakšno muko je prenašal na ramah težki križ, so mu svetovali: "Kaj se ubijaš s tem pretežkim brunom? Lahko ti pomagamo. Napravili bomo križ iz aluminija. Prebarval ga boš z rjavo barvo: kdo bo vedel, kaj nosiš?"

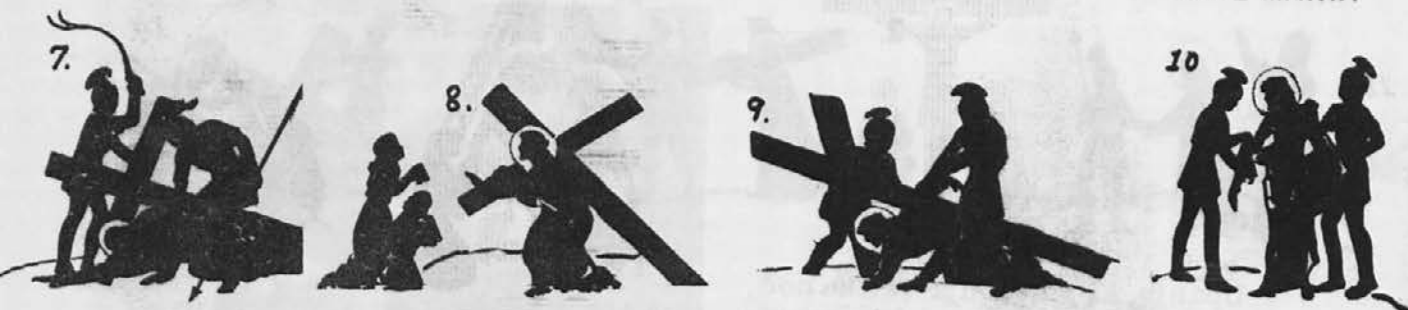
Anton Lang, dobra krščanska duša, pa je zamahnil z roko in odgovoril: "Če bi ne nosil pravega križa, bi tudi pravega Kristusa ne mogel obraziti in prikazati."

Globoko umevanje krščanske skrivnosti. Brez Kalvarije ni nedelje vstajenja, brez križa ne vere v večnost.

V časopisih je bila zadnje dni novica, da je protestantski škof, ki

je nekak predsednik udruženja protestantskih ločin v Severni Ameriki, goreče nagovarjal svoje vernike, naj namenijo dan vtednu za post in zdržek. Ta post naj brate živo spominja, da je po vsem svetu mnogo ljudi, ki nimajo tega, kar je na naši mizi. Tako bo vsak prispeval k večji ljubezni za brate, obenem pa bolj cenil dobrine božje. V samoodpovedi, je dodal škof, spozna človek, kolika je dobrina božja, ki se ji odpoveduje.

To je že stara resnica, ki jo uči naša Cerkev.

Post ima tudi pomen, da pokliče kristjanu v dušo misel: Vse, kar imamo, je od Boga. Hvaležni mu moramo biti za vse in ceniti moramo vse, kar nam je dal!

Neki italijanski veljak je rekel pred leti: Noben človek nima pravice stanovati v palači, če nima volje drugi dan zamenjati palače za navadno bajto.

Tako lahko rečemo mi: Nihče nima pravice do mize, če se ne more včasih sam premagati, da od mize lačen vstane. Nihče nima pravice do zdravja, če ne pozna bolezni od časa do časa. Saj velja v življenju: človek, ki ni bil nikdar bolan, navadno nima srca za trpeče.

Nobeden tudi nima pravice do dobrotljivosti, če sam ni nikdar delil in dajal ubogim. Usmiljenje in ljubezen nam šele dajeta pravico, da prosimo, ko smo sami v potrebi.

Tako mislimo o postu in nam bo postno mrtvičenje veliko lažje!

Brez velikega petka ni velike nedelje. Brez trpljenja ne nebeške

slave, božjega povelčanja.

Letošnji veliki teden bodo misli premnogim slovenskim brezdomcem spet poromale nazaj v dni, ko je bomba nad domovino zapela prvo kitico žalne pesmi, ki je pozneje izzvenela v odmev črne maše... Po vsem svetu razkropljeni in ponižani bratje in sestre bodo gledali nazaj kot Jeremija v svojo domovino: Kako mi more duša peti v teh dneh, ko mislim nate, domovina?

Kot je vsak veliki petek od onih let naprej spomin na žalostno borbo domovine s premnogimi sovražniki slovenstva in vere očetov, tako bi morala biti vsaka velika nedelja pobuda za nove dni in novo bodočnost. Vsakemu petku nedelja sledi. Tudi našim bo prišel dan, ko se bo Bog znova razodel, ko bo vsem trpečim dušam razodel odgovor na veliko vprašanje, ki jim stiska srce: Zakaj je moral naš narod toliko trpeti? Dokler bodo na tujih tleh, tega razodetja menda ne bo, razen v kolikor nam sveta vera govori, da ima vsak križ svoje posebno odrešenje in svojo posebno slavo.

Križev pot hodijo brezdomci. Križev pot po naših cerkvah ima štirinajst postaj, Kristusova pot jih je imela še več. Morda bo tudi njihova križeva cesta imela več kot štirinajst postaj. Molimo zanje, ne v pomilovanju, temveč v bratski ljubezni; molimo, da jim da Bog v trpljenju, samoti in pomanjkanju

stanovitnost. Z molitvijo naj gre pa tudi z roko v roki ljubezen, ki prizanaša, potrpi in deli usmiljenje. Molitev zgiba roko božjo, roka božja pa svet giba in drži. Ljubezen premaguje Srce božje, božje Srce pa je os vsega življenja. - Naj bi kaj kmalu vstala njim in nam velika nedelja!

Misijonar Rev. Tonne OFM pripoveduje v eni svojih misijskih knjig naslednjo zgodbo:

V prvih letih ruske revolucije so se razni komisarji na vso moč trudili, da bi dopovedali ljudem, kako praznoverna je stara vera. Eden izmed njih si je prizadeval, da bi predvsem dokazal, kaka norost je vera v vstalega Odrešenika. Govoril je dolgo uro in končal svoj govor z besedami: "Če je med poslušalci še kdo, ki bi bil tako nespameten, da mojim dokazom ne verjame, naj vstane in spregovori!

Saj smo svobodni državljani: vsak lahko po mili volji izrazi svoje misli."

Upal je, da se nihče ne bo oglašil, toda vstal je mlad mož.

"Toda le pet minut," mu je velel komisar.

"Še toliko časa vam ne bom vzel," odgovori mož.

Nato stopi na oder in glasno zakliče: "Kristos voskrese - Kristus je vstal!"

V trenutku je nastala tišina, globoka in resna. Nato pa se začuje v dvorani še drug glas: "Kristus je zares vstal!"

Potem pa je zahrumela vsa dvorana: "Vstal je Kristus, zares je vstal!"

Komisar je takoj zaključil zborovanje. - - -

Da bi se kaj kmalu tale prizor ponovil.

Na svetovnem odru.

A. U.

Pomenek s Klemenom

Družinam v spomin *Karel Mauser*

Zadnjič sem ga srečal na vogalu, ko sem ravno šel na delo. Suh človek, ta Klemen, z bajte doma. Zemlje malo, otrok kot toče. So mu kar rasli. Gruntarji so pravili: od slabega. Pa so nemara res. Nazarensko dolgi so bili in koščeni. Bel kruh so jedli o božiču in veliki noči, meso so pa največkrat videli samo pri mesarju. V bajto ga je malo prišlo.

No, zdaj sem Klemena srečal na vogalu. Najstarejši fant je šel ob njem. Je bil že za delo goden in bi ne bilo prav, da bi bil v repu drugih otrok, ki so cefedrali za očetom.

"Jemnasta, vi, gospod!" se je začudil in hotel sneti klobuk z oguljenimi krajci.

"Kar na glavi ga obdrži, Klemen," sem mu segel v roko. "Kam z drobižem?"

"Ej, gospod, čudno je na svetu. Če bi ves dan sedela skupaj, vsega ne bi povedal."

"Na pivo stopiva, Klemen! In gospoda na miru pusti!" Zasmejale so se mu oči.

"Ne bom se branil."

In se je obrnil k otrokom.

"Tone, mularijo domov ženi in povej mami, da s tistim stanovanjem ni nič."

"Bom povedal, ata," je moško zinil Tone, pograbil najmlajšega brata za roko in curek se je zagnal čez cesto. Gledal sem za njim in nenadoma mi je postalo hudo. Tako

neizrečeno majhni so bili, tako zgubljeni med vrstami avtomobilov in hiš.

"Eh, gospod!" je mehko rekel Klemen. "Dobre otroke imam. Tone je že kar cela gora. Kako Polonica kobali za njim! Revica! Majčkena je, kakor krompirček. Pa doma že kar pomiva."

Utonila sva v gostilno. Kozarček žganja in pivo. Klemen je obrisal usta.

"Kje si hodil, Klemen? In z otroki?"

"Pokazat smo se šli. Na komijsko, bi rekel, ali kako."

"Kam ste se šli kazat?"

"I no, zavoljo stanovanja. So rekli, da moramo priti cokempok. In sem gnal otroke. Pa tisti ženski niso bili všeč, ali kako. Roke je sklenila na trebuhu in kar otrpnila. 'Križ božji!' Samo to je vzklíknila. In ko sem jo vprašal, kako misli, se je zadrila: 'Z otroki ne!'"

Klemen se je s komolci naslonil na mizo.

"Takole je, Klemen, vidiš. Me ne se je vsaj eden usmilil."

"Pa nekaj ne bo prav, gospod. Se vam ne zdi? Naš župnik so vedno rekli: 'Klemen, dober fant si. Več otrok, več skrbi, več žegna!' Pa se mi včasih zazdi, da čisto prav niso imeli. Sem zadnjič prosil za stanovanje pri pobožnem gospodu. Na cesti je ustavljal moje otroke in jim včasih kupil še kakšen škronicelj

bonbonov. Pa se me je kar ustrašil, - Hudo je, Klemen, kaj hočeš! Boš že kaj dobil. Kar potrpi! Vsak začetek je težak. - Sem zvedel, da je imel nekoč nekega polotroka, potlej pa niso več kupovali. In sem koj vedel, da ima otroke samo takrat rad, če so daleč od njega. Pa pravijo, da je gospod prav pobožen. - Ko sem šel od njega, sem grdo zaklel. Pa tisto vseeno ni bilo prav."

Tretji kozarec žganja je že popil. Vzdignil se je in s svojo majhno okroglo glavo segel skoro pod strop.

"Se spomnim, da so nekoč naš gospod župnik pridigovali, da je bilo

na Francoskem prav tako. Nič otrok, nobeden ni hotel otrok. In je Bog urežal trnjevo gajžlo in tako udaril, da je vse bolelo. Tisto je bilo res. Ti boš vedel, ko si v šolo

Tudi
v Klemenovi
Polonici
se skriva Kristus
in te prosi
usmiljenja...

hodil. Jaz sem pa bajtar in neumen."

In je sedel in skoraj zavekal.

"Šest jih imam. Vse poznate. Polonica je piška. Tako drobi kakor prepelička. Štrukelj! Janezek - oči ima prav velike in je rad. Mejdun, gospod, domala toliko pojé kot jaz. Naj je, pravim. Klemen je kar fant. Moje ime ima, pa mi ni prav nič podoben. Je ves po njej. Ravno tako tih. Bo nemara za šolo dober. - To so trije, kajne? So še trije. Francka. Dobro punčé. Včasih malo trmasta, pa nič zato! Bo pravšna. Grega, uh, ta je kavelj! Letos bo šolo odbrenkal. Mu nič ne diši. Saj meni tudi ni. Za delo mu pa je; se je po meni vrgel. Toneta pa poznate. Je že kar za ata."

Zasmilil se mi je Klemen.

"Nemara se pa le kakšna luknja dobi?"

"Ko bi se!" je vzdihnil. "S fantom zasluživa, pošteno bi plačala. In doma tudi nismo živeli v hlevu. Samo otroci."

In je spet zrasel.

"Sem rekel tisti oné: Otrok obesiti ne morem in v vodo jih tudi ne morem vreči. Vsi smo bili nekoč otroci. Res ne vem, ali jih imam samo za to, da vojakov ne zmanjka in da se reveži z menoj vred pobijajo po svetu. Se bojim, da bo Bog znova urežal trnjevo gajžlo. In bo še težja kakor tista na Francoskem."

Popil je pivo in trdo postavil kozarec na mizo.

"Boglonaj, gospod! Za otroki bom moral."

Hotel sem mu še nekaj reči, pa nisem našel prave besede. Tako neznano hudo mi je bilo.

Polonica - prepelička! Štrukelj! Po clevelandskih ulicah hodiš. In te vidim. Otrok si, nedolžen, pa ne moreš dobiti pravega doma. Veš, Polonica, kadar bo udarila trnjeva gajžla, bo udarila tudi zavoljo tebe.

Tudi tistega gospoda bo, čeprav ti je dal škrnicelj bonbonov.

MARIA GORETTI

Prevedel
P. Odilo

DRUGA SVETA NEŽA

“V naših časih najdete novost tudi med svetniki,” je zapisal neki rimski list ob priliki proglašenja blaženim Marije Goretti. Res se nam zdi na prvi pogled čudno, ko vidimo na naših oltarjih poleg apostolov in učenikov, poleg misijonarjev-mučenikov in branilcev svete vere, tudi enajstletno siromašno dekletce, ki je postalo žrtev temnega zločina strasti, kakor so pisali pred petdesetimi leti italijanski listi. Katoliški listi so takrat poudarjali: “Ob pogledu na žalostni prizor, ki bo prinesel morda več pohujšanja kot vzpodbude, je bolje, da se držimo sodbe...”

Dne 27. aprila 1947. je bila ta mala žrtev proglašena blaženim in dne 25. junija 1950. svetim. Njen umor je bil izvršen dne 5. julija 1902. - torej je zelo hitro dosegla čast oltarja. Poleg še živečih domačih je bil navzoč pri slovesnostih tudi njen morilec Aleksander Serenelli, ki je bil pri svetniškem procesu glavna priča. Kako je vendar moralo vplivati nanj, ko so pod možnimi oboki bazilike sv. Petra zadonele trobente in je ljudstvo pravič zaklicalo novi svetnici!

Naša svetnica bi vzbujala manj pozornosti kje v prvih stoletjih po Kristusu, kakor pa v naših dneh.

Sveta Neža in sveta Lucija sta bili tudi mladi kot Marija Goretti, vendar so bile njune okoliščine malo podobne Marijinim. Obe sta umrli za vero, obsojeni pred sodiščem. Seveda nihče ne dvomi, da bi jima preganjalci odpustili “greh” nove vere, če bi bili pripravljene žrtvovati svojo nedolžnost. Njuna zmaga se je odigrala na širšem odru. Bili sta hčerki plemenitaških družin, uradno sta bili ovadeni rimskim sodnikom, umrli sta pred očmi pomilovanja vredne poganske množice v gledališču.

Oder Marije Goretti je bila kuhinja ubožne italijanske kmečke hiše, njen krvnik surov neizobraženec. Meč je bilo izrabljeno poljsko orodje, kos starega železa je služilo za bodalo. Nobene priče ni imela, razen morilca in svoje dveletne sestrice, ki je mirno spala v zibki. Fantov oče je dremal zunaj ob vznožju dolgega stopnišča, ki so ga ločila od kuhinje težka zaprta vrata. Marijina mati in bratje so delali na polju kakih štirideset jardov od hiše. Volovska vprega je delala toliko šuma, da niso slišali otrokovih klicev in joka...

Toda te okoliščine so samo slučajne in ne izpremenijo bistvene podobnosti med Marijo Goretti in mučenkama prvih stoletij. Saj sveti Tomaž z drugimi cerkvenimi učeniki uči, da ni mučenec le tisti, ki umre za vero. Mučeništvo je tudi smrt za kako krepost, prostovoljno izbrana smrt namesto greha.

Celo Aleksander Serenelli, Marijin morilec in edina priča njenega mučeništva, je na vprašanje, če je kaj presenečen nad proglašenjem, odgovoril: “Da. Bila je zelo dobra,

MUČENKA SVETE ČISTOSTI

toda tak otrok." V resnici večkrat slišimo mnenje, da samo eno naglo dejanje še ne zadostuje, da bi Cerkev koga zaradi tega nagradila s proglašenjem svetnikom. Po drugi strani pa žanje premalo priznanja marsikdo za dolgoletno, počasno mučeništvo ubogega trpina, ki se vsak dan neštetokrat žrtvuje. - Odgovor na to se glasi: Cerkev pozna dva seznama svetnikov: uradnega in neuradnega. V nebesih je mnogo več svetnikov, kakor jih šteje cerkveni koledar. Cerkev v koledar sprejme le tiste, ki imajo posebno poslanstvo v gotovem času in gotovem kraju. In junaški zgled Marije Goretti je za ohranjenje čistosti današnjemu svetu živo potreben. Poleg tega pa je dekle tudi lep primer svetosti. Kardinal Sallotti je dejal o njej, da bi zaslužila čast oltarja tudi brez mučeništva, tako je bila popolna v vsakdanjem življenju preprostega kmečkega dekleta. Četudi je bila stara šele enajst let, ni bila brez odgovornosti. Tudi ni bila razvajena, še manj zanemarjena. Že dve leti je sama vodila gospodinjstvo, skrbeti je morala za dva moška v hiši in za pet doraščajočih otrok. Opravljala je tudi vsa poljska dela. Še več! Grožnja, ki se je končno izpolnila s tako strašnim zločinom, je mesece dolgo visela nad njo. Torej je imelo dekle dovolj časa, da bi si izbralo eno ali drugo rešitev, ki ji je bila dana na razpolago. Izbralo je raje smrt kakor greh in to prostovoljno izbiro je potr-

dilo z dvajseturnim bojem. V teh urah je Marija popolnoma odpustila morilcu in bila zaposlena le s tem, kako bi potolažila svojo mater.

Ne, o Mariji Goretti ne moremo reči, da si je prilastila svojo oltarno čast, kakor na primer desni razbojnik. Resnično jo je zaslužila. In Cerkev, ki ji je to odliko naklonila, je potrdila samo mnenje onih, ki so jo osebno poznali in so zdaj pričali zanjo. Ti so že pred blaženo smrtjo večkrat pripovedovali njeni materi: "Kakšnega angela imate za hčerko!" Pozneje pa so ljudje ponavljali: "Deklica, ki je bila umorjena v Conca, je bila svetnica!"

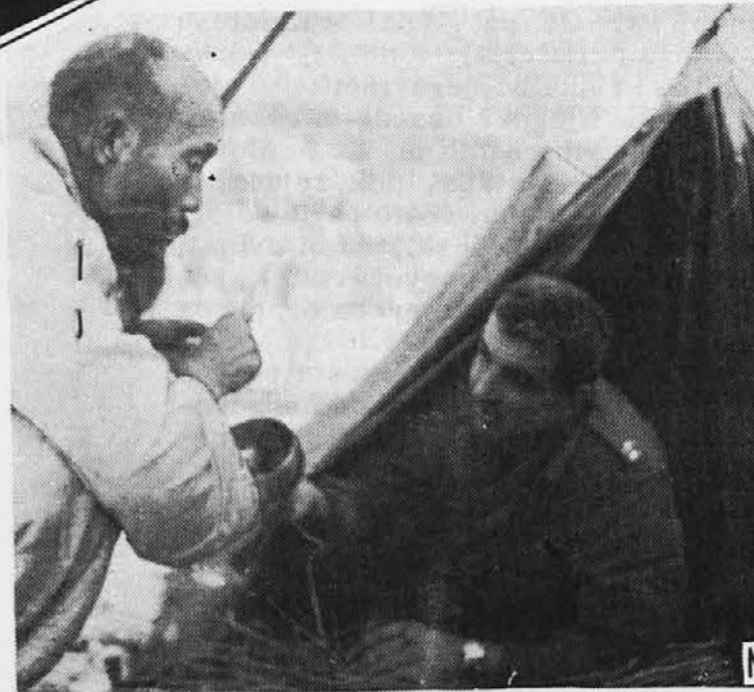
Dalje prihodnjik

K SLIKI: Marija Goretti v senci morilca (Prizor iz filma)

Podoba Križanega je delo ameriškega umetnika Alfreda J. Timlerja.

Ameriški vojaški kaplan na korejski fronti ponuja s "praga" svojega "župnišča" obubožanemu korejskemu kmetu 'peanuts'.

Ameriški mornar straži na Koreji misijonsko sirotišnico, katero zapuščajo sestre in sirote. Vse so se pred komunisti pravočasno umaknile proti jugu.

Ruski jezuit pripravlja vse potrebno za sveto mašo po vzhodnem obredu (Washington)

Ogenj je uničil spalnice jezuitskega semenišča "Woodstock College", Baltimore, Maryland. Duhovniki in študentje so si rešili življenje, a izgubili so vse.

SPOVEJ SE ZA VELIKO NOČ!

Kar nam kristjanom dandanes manjka, je razumevanje, da greh le ni malenkost, ki jo lahko s posmehom in zamahom z roko odpraviš. Po starem: Kaj greh!? Greh gre v meh, meh ti počí, greh ven skoči.

Govorimo o "temnem" srednjem veku, kako propadel je bil. Kaj smo danes kaj drugačni? A takrat so bili drugačni v duhovnem razumevanju. Grešili so ljudje, to je res, a bili so veliki tudi v kesanju: s pokoro so skušali izprositi odpuščanje božje.

Današnjemu svetu pa je greh le strašilo duhovnikov, strašilo, s katerim hočejo utrditi svojo nadvlado nad ljudmi. Strašilo, ki je v napotje zdravju, vzrok bolestnega razpoloženja in črnoglede zavesti krivde.

Veliki petek in velika nedelja naj bi kristjanu razodela, da je Kristus zaradi grehov sveta trpel in umrl na križu, tretji dan pa vstal.

Menda ni prevzel težave življenja in sramotne smrti zaradi malenkosti? Če je greh malenkost, kako je potem, da je Bog na tako resnoben način pričel z vlogo odrešenja? Če je greh malenkost, zakaj je potem toliko govoril o pokori, o zadoščevanju za žaljenja božja?

Ali si kristjan človek, ali nisi? Če nisi, potem ta beseda ni tebi na-

menjena. Če pa gledaš v Kristusu svojega prijatelja, vodnika, Odrešenika in Sinu božjega, moraš verjeti vsaki Njegovi besedi in resnici. Ena Njegovih resnic je, da je človeška narava - slaba, pokvarjena, k hudemu nagnjena. Zato pa je prišel na svet, da bi reševal, da bi dvigal, da bi grešnike - posvečeval. Kaj je vsega tega treba, če greha ni, ali pa je le malenkost?

Našel boš ljudi, po krstu posvečene, ki bodo prišli in bodo odgovorili na vprašanje, v čem so se pregrešili: "Kratka bo spoved. V vsem! Vse sem počel, drugega pa nimam povedati." - Taka spoved kaže, da človek pravega pojma nima, zakaj je Kristus krvavi pot potil, bil bičan in s trnjem kronan, zakaj je križ nosil in bil križan. "Odvezo mi daj, pa gremo nazaj, da se spet povaljamo v mlakuži življenja!..."

Dругega imaš, ki se bo takole izgovarjal: "Nič nimam. Kradel nisem, ubijal nisem. To je vse." Pa ga tiho vprašaš, če res ni z ničemer žalil Boga. In človek se razvname: "Pa zakaj bi Boga žalil? Čisto na miru sem pustil Boga in vero!"

Saj v tem je križ, da si Ga pri miru pustil, prijatelj. Njega in vero. Najhujši greh, s katerim moreš Boga žaliti: da se zanj ne brigaš. Pa se le vedno zaletavaš vanj, kadar On tebe pusti pri miru in se ne meni zate.

Tretji: "Klel sem, a sem tudi molil, pa se 'zgliha'. Kradel sem, pa sem tudi dajal vbogajme; pa se 'zgliha'. Nič nimam na vesti..."

Prav mu je odgovoril duhovnik: "Bog te je ustvaril, hudobec te bo pa vzel in se tudi 'zgliha', prijatelj!" - - -

To so trije domači zgledi, vzorci premnogih kristjanov, ki živijo tjavdan, gredo enkrat na leto k spovedi, gazijo skozi blato grešnosti, pa se imajo za najbolj pravoverne Kristusove nasledovalce.

In vendar Kristusov biti ne moreš, če se ne zavedaš svoje grešnosti in da ti je krvavo treba Kristusovega odrešenja in odpuščanja.

Greh je največja gnusoba pred Bogom. Bog bi ne bil več Bog, če bi greha ne sovražil in bi ne zahteval zanj zadoščanja. To je tako nemogoče, kakor če bi želel človek, da bi vsem odpadli nosovi, ali da bi vse rože izgubile vonjavo in bi nihče ne mogel uživati narave - samo zato, ker njegova sapa ne diši prijetno.

Prav v tem je jedro naše zanikrnosti z ozirom na pokoro, zadoščevanje, spoved. Zakaj ljudje tajijo hudiča in peklo? Ker hočejo tajiti greh. Ker sem sam grešen in mi je vest sitna in nadležna, hočem odpraviti greh s sveta z izgovorom: Kaj se Bog meni za take malenkosti! Boga hočemo postaviti za peč kot starega očka, ki je napol gluhi in slep ter ga muči naduha.

Vsi smo ljudje in nagnjeni k hudemu. Kaj si morem pomagati? Saj vsi tako delajo! Kaj bom revež sam? - Tudi take izgovore imamo. Zlobni

so sami v sebi, kadar jih uporabljamo le v to, da si damo dovoljenje za mlačnost in hudobijo.

Tudi Bog ve, da smo slabotni. Zato pa je poslal svojega Sina, da nam pomaga. Zato je ustanovil Cerkev, da se imamo kam zateči v viharju grešnosti. Zato nam je dal zakramente kot vire zdravljenja.

Pet pogojev imaš za zdravo naravno življenje: Rojstvo, rast, hrano, odpornost telesa proti boleznim in pa možnost celiti svoje rane.

V duhovnem življenju nam je dal Kristus pet pogojev:

Rojstvo v duhovno življenje - zakrament krsta, ki je izbrisal izvirni greh in nas uvrstil v kraljestvo božje.

Rast nam je dana po milosti svetega Duha, po njegovih darovih. Pri birmi smo prejeli dar modrosti, dar umnosti, dar razumevanja, dar sveta, dar strahu božjega. Pa darov sami nočemo in se jim ustavljamo.

Hrana nam je dana po Telesu in Krvi Jezusovi v Evharistiji. Kdor Boga uživa z vrednim srcem, bo božji postal.

Dalje na strani 89.

Prestal
je boj
zate,
zdaj
zate
čaka
vstajenja

Terezija Neumann

ENAJSTO POGlavJE

Prikazni trpljenja Gospodovega

JEZUS GOVORI...

Moj križ je težak, moja ljubezen je velika. Zato ne bodi v skrbeh, moj ljubi otrok! Dokler bo tvoja pot zaznamovana z mojim križem, dokler vidiš na potu krvave vtise mojih stopinj, toliko časa veš, da si na pravem potu. Prenášal sem trnje, bodečo krono, biče, žolč in sulico: vse samo zato, ker sem tebe ljubil.

Želim, da hodiš vsak dan ob moji roki svojo pot življenja. In ko boš videl in čutil, da tvoje bridkosti in skrbi naraščajo, takrat potipaj na moji dlani vtis žebnja; izroči skrbi meni s srečnim smehljajem in odšle bodo. Hipoma jih bom spremenil v nekaj velkega in bolečina bo postala sladka.

Zapomni si, nauči se, da mi zaupaš: ne bo zastoj. Kajti sledila ti bo moja ljubezen, moje varstvo in srečno boš prišel domov -

- v večnost.

Od vseh dogodkov v Konnersreuthu najbolj zaposlijo opazevalčevo dušo prikazni, v katerih gleda Terezija trpljenje Gospodovo. To trpljenje vidi tako živo, da niti najbolj bujna domišljija ali še tako pobožno premišljevanje štirinajstih postaj križevega pota ne moreta vzbuditi kaj podobnega. Kar doživlja, se odraža na njej tako živo, da je vsak ob pogledu nanjo globoko pretresen. Terezija ni samo priča, ampak tudi sama v resnici vse občuti. Prav kakor bi bila navzoča pri dogodkih, ki so se godili v času trpljenja Gospodovega od Oljske gore pa do Kalvarije. Da, celo sama je deležna trpljenja božje Žrtve, kar dokazujejo krvave rane, ki jih nosi.

Terezija je prvokrat doživljala zamaknjenje v trpljenje Gospodovo leta 1926., ko je dobila prvo od svojih ran. Tudi ostale rane, ki jih je prejela, je spremljalo zamaknjenje in doživljanje trpljenja Jezusovega in sicer postopoma: od obsodbe pred Pilatom, bičanja in kronanja, do križanja. V Terezijini vasi pravijo njenim zamaknjenjem: petkovo trpljenje.

Škof iz Koniggratza na Češkem je bil eden mnogih, ki so videli Terezijo v njenem zamaknjenju in trpljenju, ki se je začelo v četrtek ponoči in je trajalo do petka opoldne. Od štiridesetih prikazni jih je bilo petintrideset, o katerih je Terezija pripovedovala, kar je videla. Po vsaki prikazni - prve so bile zelo kratke - je sledil počitek. V tem času je Terezija odgovarjala na stavljenja vprašanja o videnju.

Kakor je pripovedoval škof, je v četrtek ob pol dvanajstih ponoči Terezija mirno ležala v postelji ter govorila z obiskovalci. Po zunanosti in njenem obnašanju sodeč ne bi nihče mogel pričakovati, kako hudo trpljenje bo doživljala že po desetih minutah. Dvajset minut pred polnočjo pa se je nenadoma dvignila in skoraj tri

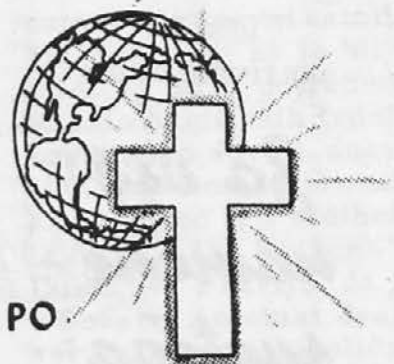
minute nepremično gledala predse. Bila je popolnoma negibna in s stegnjenimi rokami.

Predmet prvih štirih kratkih prikazni je bil prihod Jezusov na vrt Getsemani, Njegova molitev med spanjem apostolov, ki nisobili sposobni niti eno uro čuti z Njim.

V peti prikazni je spreletel njen obraz nasmeš; videla je prihajati angela, da potolaži Gospoda. Toda njen obraz je kmalu zopet pokazal znake trpljenja: Jezus je potil krvavi pot. Kri je začela teči tudi njej iz oči preko lic. Od časa do časa je segla z roko proti srcu, kakor bi hotela zmanjšati bolečine, kajti krvaveti je začela tudi njena srčna rana. - V šesti prikazni je gledala z odporom na nekoga, ki se je prirnil v ospredje. Očividno je bil voditelj množice, ki je prišla ujeti Jezusa. - Po sedmi prikazni je tožila, da je hladno. Pozneje je pravila, da je rimska straža napravila ogenj. Ko se je začela osma prikazen, se je Terezija dvignila, razprostrla roke in se smehljala. Videla je, kako je nekdo poljubil Gospoda in mislila, da je storil to v znak prijateljstva. A kmalu je njen obraz spreletelo trpljenje: spoznala je Judeža. Veliko je trpela v deveti prikazni, ko so Jezusa ujeli, zvezali in odgnali. Videla je vojake, služabnike in gledala prizor, ko je Jezus ozdravil odsekano uho hlapca Malha. Rane na rokah so ji začele krvaveti in tudi krvavenje iz oči se ji je povečalo, ko so gnali Jezusa proti Jeruzalemu čez potok Cedron. "Porinili so Gospoda blizu mostu v potok. Tako se mi smili!" je zajejala.

V enajsti prikazni je videla Terezija Jezusa pred velikima duhovnoma Anom in Kajfom, kjer ga je eden hlapcev udaril po licu. Na vprašanja o podrobnostih ni odgovorila. Vzkliknila je kakor v zadoščenju: "Zveličar, mi Te ljubimo! Tako si dober!" - V dvanajsti prikazni je videla sovraštvo prič. Ko so jo vprašali, je prav na hitro opisala obleko velikega duhovnika. Nato pa je vzkliknila: "Gospodu se ne godi dobro. Norčujejo se iz njega." - V štirinajsti prikazni je Peter zatajil Jezusa. - V petnajsti prikazni je delala zanikajoče kretnje in vila roke. "Gospod je utrujen. Tako ga mučijo. Zdaj so ga odpeljali. Zveličar je pogledal Petra, ki je začel jokati." - Šestnajsto videnje je kazalo Jezusa v ječi. Bilo je temno in hladno, da ga je zeblo. Ostal je v njej do jutra.

Ura je bila tri v petek zjutraj. Prikazni so

PO KRALJESTVU KRIŽA

Časopisi za svojo propagando pač ne poznajo meja. Neki italijanski tednik je prinesel celo vrsto slik mladih svetoletnih romark iz vsega sveta ter izmed njih izbral najlepšo kot "Miss Anno Santo" - Neka filmska družba je poiskala to dekle - bila je neka Španka, članica KA v Salamanki - ter ji ponudila glavno vlogo za film, ki ima za ozadje svetoletne dogodke. Toda mlada romarica je odgovorila, kar bi najbrž odgovorilo malo današnjih deklet: "V Rim sem prišla delat pokoro, ne pa se prodajat za filmsko zvezdo!"

Rev. Owen Francis Dudley se je v Londonu kot anglikanski duhovnik vrnil v naročje prave Cerkve. V svojem življenjepisu je med drugim zapisal: "Dejali so mi, da bo moj duh po spreobrnjenju zasušnjen in moj razum vkovan v spone ter ne bom mogel več samostojno misliti. Pa se je zgodilo

MESEČNI
MOLITVENI NAMEN

Za vse namene svetega očeta

ravno nasprotno. Cerkev me postavlja na tla resnice, s katerih se more moj mali duh povzpeti do najvišjih vrhov. Našel sem resnico, ki mi daje svobodo.

Rekli so mi, da je v katoliški Cerkvi življenje okostenelo. Ugotovil pa sem, da bije žila božjega življenja tudi v skrivnostnem telesu Kristusovem. - Cerkvi. Zdelo se mi je, da sem prišel iz zatohle sobe na visoko goro, kjer so zaveli okrog mene vsi nebeški vetrovi. Našel sem življenje. "

Tako sodijo o Cerkvi njeni novi člani, mi pa se dostikrat premalo zavedamo njenih dobrin, ker jih imamo v preobilju.

V Kansas City so se zbrali člani novega svetskega reda po vodilu sv. Frančiška ter

trajale okrog dve uri. Po tem dvournem trpljenju je Terezija nekoliko počivala.

V sedemnajsti, osemnajsti in devetnajsti prikazni je Terezija gledala dogodke, pred Pilatom in Herodom. V dvajseti pa je zopet stegovala roke, kakor bi hotela komu pomagati. Nato jih je vila in polna groze gledala na levo in desno. Zakričala je, da Gospod pada, ter med vzdihom segla z roko proti desni rami. Gledala je Jezusovo bičanje. (Rane, povzročene z bičanjem, je dobila prvokrat leta 1929.) V začetku osemindvajsete prikazni je začela krvaveti iz osmero ran na glavi. To so rane trnove krone, ki jo je nosil Gospod. Njen naglavni robec je bil ves namočen s krvjo. Kri, ki je tekla v dveh curkih iz oči, se je pod brado združila v enega. Rane na rokah, nogah in srčna rana so začele zelo močno krvaveti. Terezija je gledala začetek križevega pota. Pozneje je opisovala vse ulice in hiše, kjer se je pomikal sprevod proti Kalvariji. Resničnost njenih prikazni potrjuje tudi dejstvo, da sliši Terezija besede zasramovanja Gospodovega pri kronanju v aramejščini: jeziku, ki so ga govorili v Kristusovem času v Palestini. Slišala je besede: Pozdravljen, kralj Judov! Pozdravljen, Mesija! Pozdravljeno, veličanstvo!

V štiriindvajseti prikazni se je Terezija dvignila, gledala z odporom proti levi in vse njeno obličje je izražalo nezadovoljnost. Videla je, kako je bil Simon iz Cirene prisiljen pomagati Jezusu nesti križ. Pozneje je opisovala, da Simon ni spadal med drhal, ki je spremljala Jezusa na Kalvarijo. Izgledal je drugače kakor pa ljudje, ki so tvorili sprevod. Terezija mu je rekla, naj pomaga Gospodu, pa ni bil pripravljen. Potem ga je prisilil neki vojak. Simon je bil strašno razsrjen. Sprva je dvigal križ le zadaj, da je Jezus še vedno nosil najtežje breme. Zmerjal je in vpil nad Jezusom, dokler ga ta ni tako žalostno pogledal, da je bil ginjen v dno duše. Primaknil se je bliže k Jezusu in tako nesel več teže. Terezija je bila tega zelo vesela.

Petindvajseto videnje je Tereziji povzročilo bolečine v desni rami, da je segala z roko proti njej in vzdihovala. V naslednjem pa je videla Veroniko. Pozneje je pripovedovala, da jo je spremljalo še neko mlado dekle, ki je imelo s seboj vrč vode. Veronika je imela hišo ter je bila verjetno zelo bogata. Jezus jo je ob neki priliki ozdravil, ko je bolehal na krvotoku. Ko

Ga je zdaj videla oblitega s krvjo, je vzela s svojih ramen ogrinjalo, ki pa ni bil tančica, in mu ga podala. Jezus ga je narahlo pritisnil na svoj obraz. Slika obraza je bila takoj vidna. Veronika se je s prtom vrnila domov.

Od sedemindvajsete do štiriintridesete prikazni je gledala Terezija pot do vrha Kalvarije. Nato je gledala vojake, ki so iz brun, ki jih je nosil Jezus od kraja obsodbe, naredili obliko križa. Jezusa je prevzela groza. Peljali so Ga v nek popravljen grob, kjer naj bi čakal smrti. Ko so vse pripravili, so ga položili na križ, da bi zmerili, kje naj zvrtajo luknje za žeblje. Potem so Ga slekli in Ga začeli pribijati na les...

Vsakdo gledalcev je bil pretresen v dno duše, ko je videl pri vsem tem Terezijino trpljenje. Sveža rdeča kri je vrela iz vseh njenih ran. Svoje prste je pregibal kakor človek, ki je pri bit in dlani ne more ganiti. Vse telo se je stresalo v silni bolečini.

Z grozo je nato opisovala prizor, ki se je dogajal pred njenimi duhovnimi očmi: dvig križa.

Višek se je približal. Terezija je dvignila oči navzgor. Brez ozira na to, da ji je kri zalivala oči, jih je imela neprestano uprte k Zveličarju v tistem smrtnem boju. Roke je sklenila in jih dvigala proti križu.

Gospod je visel med dvema razbojnikoma in Judje so ga zasramovali. Isto so delali vojaki in tudi eden izmed razbojnikov. Terezija je gledala žalostno navzgor in slišala besede: "Oče, odpusti jim..." Z gnevom se je obračala proti farizejem in pismoukom, ki so se Križanemu posmehovali. Nato je kakor nezavestna obležala na postelji.

Kri, ki je tekla iz njenih oči, je začela namakati srajco. Toda kljub trpljenju se je obraz za trenutek spremenil, ko se je razbojnik Dizma spreobrnil. Nato je sklenila roke k molitvi za levega razbojnika z izrazom velikega sočutja na obrazu. Bila je živa slika žalostne Matere božje.

Kalvarijo je zagrnil mrak. Jezus je izgovarjal besede: "Žena, glej tvoj sin! Sin, glej tvoja mati!" Janez je stopil od leve strani križa na desno, da bi podprl našo ljubo Gospo. Slišala je vzklik: "Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil!"

Terezija se je junaško udeleževala Gospodovega smrtnega boja. Ko je On poprosil mode, je tudi ona stegnila izsušeni jezik.

ustanovili dnevni katoliški časopis, ki je bil v USA že zelo potreben. Raznih škofijskih tednikov imamo dovolj, dnevnika pa nismo imeli, odkar je pred leti izdihnila "Katoliška Tribuna" v Dubuque. Pravijo, da je v Severni Ameriki dvajset milijonov katoličanov. Res bi bila sramota, ko bi to število ne zmoglo enega dnevnika. Naj bi Bog blagoslovil delo teh novih apostolov tiska in odprl roke in srce vseh, ki se zavedajo, kako velikega pomena je katoliško časopisje. Vsi katoličani bi morali to akcijo podpreti. - Novi dnevnik se imenuje "The Sun Herald". Urejajo in izdajajo ga možje novega laiškega reda, ki si je vzela za smoter delo Katoliške Akcije. Red nima posebne redovne obleke, člani napravijo

MESEČNI

MISIJSKI NAMEN

*Katoliška
uzgoja
na*

Japonskem

le začasne obljube in žive skupno. Imajo tretjeredno vodilo sv. Frančiška.

Pisateljica Anzerowa, begunka iz rdečega ruskega raja, pripoveduje v svoji knjigi "Iz dežele mutcev" sledečo zgodbo: "V naši hiši je živela tudi neka bolniška sestra. Nekega dne se je vrnila zelo pozno iz službe. Pripovedovala nam je, da je bila klicana k mlademu možu, ki leži mrtvouden, a zdravniki slučaja ne morejo razvozlati. Mladi mož je obolel nenadoma in zdaj ne more ganiti niti s prstom. V noči pred veliko nedeljo je pri sramotilni predstavi igral vlogo Kristusa. Na velikonočno jutro je prišel pijan na svoj dom, se vlegel in ni mogel več vstati..."

Pravijo, da je bila ona sramotilna igra nekaj strašnega, nepretrgano bogokletje. Bolnik pa je igral vodilno vlogo."

Bog se ne pusti vedno zasmehovati. Nekaj časa trpi, potem pa udari.

Pij XII. je ob koncu svetega leta sprejel v posebni avdienci 87 nemških duhovnikov, ki so preživeli strahote nacističnih ječ. V lepem nagovoru jih je papež pozval, naj darujejo vse trpljenje minulih let za žive in mrtve, ki so z

Zate na križ pribit...

se streslo in omahnilo nazaj kakor mrtvo. Usta so obstala napol odprta, z visečo spodnjo čeljustjo. Vse telo je bilo brez najmanjšega znaka življenja.

Zamaknjenje križanja je trajalo dolge tri četrt ure.

Navadno se Terezijino trpljenje ob petkih s prikaznijo Kristusove smrti konča. Toda na veliki petek in na praznik Marijinih sedmerih žalosti so dodane še tri prikazni. V osemindeseti prikazni gleda Terezija prizor, ko vojaki lomijo kosti obema razbojnikoma. Vsa se trese. Pri istem videnju tudi prebode vojak Gospodovo stran, pri čemer Terezija med drgetom pade nazaj na blazine. - V devetindeseti prikazni pa gleda sočutno na žalostno Mater božjo, ki je še vedno pod križem. Terezija vidi, kako vlečejo žeblje iz Jezusovih nog in rok. Marijo je videla sedeti na tleh na pregrinjalu, naslanjala pa se je na skalo. V tem položaju je sprejela mrtvega Jezusa v svoje naročje. - O lestvi, s pomočjo katere so snemali Križanega, je dejala, da je bila le dolg drog, ki je imel na obeh straneh izmenoma kline. - V štirideseti prikazni polože Jezusa v grob. Terezija duha dišave, ki jih razširja maziljenje. Jasno kaže z rokami, kakor bi pomagala nekaj zavijati. Pripovedovala je, da je Mati božja izgledala zelo lepa.

Zadnji trenutek. Terezija je videla in slišala pokati skale. Njeno obličje je izražalo eno samo bolečino. Roke so se za trenutek umirile, nato se je krčenje prstov še silneje ponovilo. Njen obraz je kazal znake umiranja. Čez trenutek jo je navdala mirnost. Sklenila je roke k molitvi. Smrt je bila blizu.

Slišala je Jezusove poslednje besede, nato se je njena glava nagnila proti desni. Njeno telo se je dvignilo,

Benediktinski pater Nauger, ki je bil pri teh zamaknjenjih v marcu leta 1928., je pisal, da ves dogodek ni bil ne odvraten in ne gledališki. "Videl sem igre v Oberammergau; napravile so mogočen vtis in mnogi so jokali. A vse to je bila malenkost v primeri s tem, kar sem videl v Konnersreuthu. Oba dogodka sploh ne moremo postavljati v isto višino." Po besedah neke druge osebe pa je pogled na Terezijino doživljanje trpljenja nekaj tako vzvišenega, da vsakega očividca spremlja vse življenje spomin nanj.

Terezija je pripovedovala, da si ne more pomagati, če ima prikazni, "Hočem biti samo pripravno orodje v božjih rokah, ki ga Bog more uporabljati po svoji volji in svojih načrtih. Kar tiče mene, bi bila zadovoljna, če bi te moje rane še danes izginile in ne bi imela več prikazni. Toda Gospod mi pošilja prikazni in udeležujem se jih z največjim občutjem. Trpljenje, ki ga prestaja Odrešenik, občutim tudi jaz. Med prikaznimi 'gledam'. Tako čisto sama sem s svojim Gospodom, da enostavno nimam časa misliti nase. Niti svojega trpljenja se ne zavedam. Šele ko prikazen preneha, občutim bolečine kotsvoje. Tako je na primer bičan v videnju Kristus, ne jaz. Toda po prikazni imam ves hrbet razbolel in silno trpim..."

Terezijo so vprašali, kaj jo pri udeležbi trpljenja najbolj zadene. Odgovorila je, da njena srčna želja pomagati Zveličarju, ki pa je ogrenjena z občutkom nemoči.

njimi trpeli. Rotil jih je, naj še naprej neustrašeno branijo sveto vero, ko so nekoč sami tako kruto doživeli vso duhovno revščino brezvernih ljudi.

z poročila papeške misijonske obveščevalne službe povzemamo nekaj števil, ki nam dajo slutiti težave misijonskega dela med zadnjo svetovno vojno. V vojnih letih je bilo ubitih 1360 misijonarjev, 500 pa jih je bilo težko ranjenih. Nad 2300 misijonskih poslopij je bilo popolnoma uničenih, delno porušenih pa 1350. Skupno škodo računajo na 40 milijonov dolarjev.

Nadaljevanje s strani 83.

Rane in prisade nam celi Jezus z milostjo odpuščanja v zakramentu svete spovedi.

Bolezen nam zdravi končno z zakramentom svetega poslednjega olja. Nič nečistega ne more priti pred obličje božje. - - -

Vse to preudarjaj, ko boš sklenil, da stopiš o veliki noči pred Boga in se spoveš svojih grehov.

Dobro veš, da z umazanim daljnogledom ne moreš videti zvezd.

Čas je, da očistiš svojo vest in zoprano dušo pogledaš v božji obraz vstalega Zveličarja.

Doslej si skušal Boga ustvarjati po svoji podobi, zdaj pa začni sam

sebe preobrazevati po podobi božji.

Po Ameriki zadnji čas pojo poskočno pesem: "Enjoy yourself, it is later than you think. - Dobro se imej, kajti bolj pozno je, kot misliš!"

Obrni to misel na svoje duhovno poživljenje in si reci:

Začel bom moliti; bolj pozno je, kot mislim!

Uredil bom svoje življenje; bolj pozno je, kot mislim!

Prejel bom Boga v srce v misli na zadnjo popotnico; bolj pozno je, kot mislim!

Tako bom najlepše slavil dan Odrešenikovega vstajenja.

A. U.

Naši kleriki filozofi in bogoslovci so imeli v dnevih pred svečnico semestralne izpite. Čestitamo jim k uspehom in jim želimo srečen začetek in še srečnejši konec druge polovice šolskega leta. Sicer bo spomladi v Lemontu bolj trda za učenje, ko te narava kar vleče od knjig. A pot duhovništva je težka in treba se je že v letih priprave marsičemu odreči.

*

Kdor je bil le enkrat na božji poti v Lemontu, je gotovo obiskal tudi prijazno dolinico Jozafat med našim Bledom in sestrskim samostanom. Tam imajo sestre lep križev pot, katerega kapelice se vrste na obeh straneh potočka. Je pri-

O
D
M
E
V

LEMONTSKI

jetno moliti v samotni dolinici, pa tudi zelo zaslužno, za kar poskrbe komarji, ki so doma tudi pri nas v Lemontu. No, pa to ne spada semkaj! Hotel sem spomniti romarje na leseni mostiček, ki vodi preko dolinice proti sestrskemu samostanu in na katerega se je vsakbal stopiti, tako je bil že majav. Letos pa bi preko njega lahko korakal cel bataljon, ker je nov in zidan. Le pogledajte tri naše klerike, ki ga preizkušajo! Toda če drži patra Odila, bo držal tudi te tri komarje in še celo kopico romarjev povrh, ki bodo šli pogledat naše pridne sestre na asiški griček.

*

P. gvardijan Alojzij se je za prvo postno ne-

deljo mudil v Steeltonu, Pa., kjer je vodil štirideseturno pobožnost.

P. vikar Andrej pa je v Willardu, Wis. nadomeščal p. Avguština, ki je bil na misijonu.

*

Morda poznaš sosedo ali imaš dobrega prijatelja, ki pa še ni naročen na Ave Marijo. Ali mu ne bi morda enkrat pokazal naš list in ga vprašal, če ni zares vredno dati zanj \$2.50 na leto? Če pa je reven, nam samo sporoči njegov naslov in list mu bomo vseeno pošiljali.

Novonaseljenci, ki Ave Marijo že prejimate, pošljite nam naslove znancev, ki lista še nimajo. Radi bi lajšali samotne ure posebno vsem onim, ki pogrešajo

slovenskega duhovnika.

*

Sicer smo že zadnjič pisali, pa vendar moramo še enkrat poudariti: Kadar se selite, ne pozabite nam poleg novega naslova sporočiti tudi naslov, na katerem ste prej stanovali. Tudi se nekateri dolge mesece po selitvi nič ne oglasijo, Ave Marijo pa nam pošta vrača s pripombo, da se je naročnik preselil. Upravnik bi imel mnogo manj dela in skrbi, ko bi se vsi držali teh navodil.

*

Dne 15. februarja je bilo v samostanu naših sester na asiškem griču pet deklet sprejetih kot postulantke. Obred je izvršil p. Odilo. Štiri dekleta so doma iz Clevelanda, ena pa iz Chicaga. Želimo jim stanovitnosti na začetni poti, saj Amerika tako potrebuje dobrih učiteljic. Bog daj, da bi jim sledilo še več slovenskih deklet!

*

Dne 16. februarja so se zbrali v Lemontu komisariatni svétniki na konziliarno sejo. Tako smo imeli v svoji sredi podolgem času p. Benedikta, bivšega komisarja, zdaj župnika pri Mali Cvetki v Johnstownu, Pa.

+

† Mrs. Mary JUNC

V nedeljo dne 14. januarja je v Hampshireu (Illinois) odšla k Bogu po plačilo Mrs. Mary Junc, rojena Gorenc, doma iz šmarjetne fare na Dolenjskem. Žaluzi domači in veliko število znancev in prijateljev so jo dne 18. januarja spremili na pokopališče k večnemu počitku.

Pokojnica je bila znana kot dobra katoliška žena in mati ter velika dobrotnica katoliških ustanov. Tudi našemu lemontskemu samostanu je v vseh letih veliko pomagala. Gospod naj

ji bo bogati Plačnik za vse nam izkazane dobrote. Ostali družini pa izrekamo iskreno sožalje.

*

VEČNI POPOTNIK - brat Antonin - se bo še ves marec "potepal" po državi OHIO. Menda mu je posebno pri srcu ameriška Ljubljana - Cleveland, da ga kar ni mogoče spraviti naprej. Želimo mu obilo uspeha in obenem prosimo naročnike Ave Marije, naj našega zastopnika ljubeznivo sprejmejo. Bog Vam plačaj!

*

Naš p. Pij Petrič se še vedno zdravi na jugu.

Z veliko nočjo se tudi v stari kraj vrača pomlad...

Zdravnik mu je ukazal menjati podnebje, v Arizoni pa manjka duhovnikov in je prišlo ravno prav. Je še vedno na Misijonu sv. Ksaverija v Tucsonu.

Zelo zanimivo piše: "V nobeni knjigi ne najdeš, kako Indijanci izganjajo hudobo, 'ki jo prinesejo belci v cerkev'. Dne 4. dec. smo imeli tu pontifikalno ma-

šo. Čez osem dni pa so se zbrali Indijanci s poglavarjem in 'medicinmanom' ter v cerkvi zmolili rožni venec. Ko končajo, začne 'medicinman' preganjati hudobo: lovi ga v omelo iz orlovega perja in vsakikrat, ko otrese omelo v staro bakso, pljune vanjo, 'da moker hudič nemore leteti.' Nato nesejo bakso v puščavo ter zakurijo v njej, na ogenj pa zme-

čejo vse obleke cerkvenih svetnikov, katere po meksikanskem načinu preoblačijo. Nato s šestimi kosi dinamita 'hudiča' še razstrele - in ni ga več...

Proti tem indijanskim vražam ne pomaga nobena prepoved. Neki frančiškan jim je hotel zabraniti, pa je komaj ušel, da ne bi njega z dinamitom namesto hudiča...

Lemontski kronist

Marija potuje domov

Katera? Svetogorska Mati božja. Saj vam je še v spominu, da se je svetogorska milostna podoba pred tremi leti izgubila: kar čez noč je izginila. Iskali so jo in jo lansko leto našli v Rimu. Tu so jo vrnili Slovencem. Po temeljitem nujnem popravilu je bila "na stanovanju" pri naših šolskih sestrah. Ko je ob priliki proglasitve verske resnice Marijinega vnebovzetja prišel v Rim slovenski frančiškanski provincial p. Teodor, so mu podobo izročili, da jo ponese nazaj na milostni kraj.

Čudno se nam zdi, da so imeli Marijo za tako nevarno potnico, da se je morala najprej iti kazat v Beograd. Toda še pred božičnimi prazniki je prišla srečno v Ljubljano ter se ustavila pri frančiškanih, kjer je našla varno zavetje kot begunka že med prvo svetovno vojno.

Dne 14. januarja so Marijino milostno podobo prepeljali v frančiškansko cerkev na Kostanjevico v

Novo Gorico. Pod hribom so se zbrale velike množice slovenskega ljudstva, ki so navdušeno sprejele Marijo in jo spremile v začasni dom. Za Marijino pot so takoj zvedeli tudi verniki v Gorici, ki je pod italijansko državo. Saj je znano, da teče sedanja državna meja med predmestnimi hišami. Goričani so šli na grad, od koder je krasen razgled na Kostanjevico. Od tam so pozdravljali Marijo in bili priča sprevedu. Nato so množice Slovencev in Italijanov hitele k državni meji, ki je strogo zastražena. Ljudje so hoteli preko meje, kar jim pa niso dovolili. Zato so začeli Goričani prinašati k obmejni žični oviri nagejne in sveče ter prositi jugoslovanske stražarje, naj nesejo darove svetogorski Mariji. Morali so biti ganljivi prizori. Vojaki so nekaj časa sprejemali darove, pozneje pa nič več.

Pravijo, da bo svetogorska Marija meseca aprila slovesno prenešena v svoj pravi dom - v baziliko na Sveto Goro.

KRAMLIJANJE

- Naj potoka po domače
na Zapečkovih straneh,
kdor le lajka kakšno reči,
pa četud' je za smeh.

NA ZAPEČKU

PUEBLO, Colo. - Piše Frances Bartol: Rada bi še jaz napisala nekaj vrstic. Moj mož je bil lansko leto zelo bolan in je prestal dve huđi operaciji. Zdravniki so že čisto obupali, da bi še kdaj ozdravel, jaz pa sem se zatekla k lemontski Mariji Pomagaj. Res sem bila uslišana in se Mariji za pomoč iskreno zahvaljujem. Marija ne zapusti nikogar, kdor ji le zaupa svoje težave.

ARCO, TRENTO, Italija - Pošilja br. Paškala Furlana OFM: Častiti lemontski očetje frančiškani! Videl sem, kako se na Zapečku našega dragega lista AVE MARIA prav iz vseh krajev sveta oglašajo Slovenci. Pa naj se enkrat še jaz pridružim tej dolgi vrsti!

Sem Slovenec iz Julijske Benečije. Lokavec pod Čaunom je moja rojstna vas. Zdi se mi, da je najlepši prostorček v vsej pokrajini. No, morda pretiravam, saj pravijo, da vsak berač svojo malho hvali. Sicer je pa vsa naša dežela zelo privlačne lepote, ali ne? Spominjam se iz svojih mladostnih dni, kako so se cele trume tržaških, goriških in pa ljubljanskih izletnikov ustavljale pred vaško gostilno, otroci pa smo tekali za njimi, da so nam kaj podarili.

Toda božja volja me je že v štirinajstem letu klicala izpod Čauna, daleč od Jovška in šumečega Hubla. Na Sveto Goro pri Gorici me je zvalil redovni poklic. Tam sem deset

let služil kot frančiškanski brat naši ljubi svetogorski Materi božji. Leto 1945. pa me je vojska kruto pregnala proti italijanskim Tirolam. Še danes služim milostni Materi božji na božji poti Arco, blizu Gardskega jezera.

Tu sem imel srečo, da sem dobil v roke nekaj izvodov Vašega lista ter jih z veseljem prebral. Poslal mi jih je znanec in redovni sobrat, fr. Vaclav Šušteršič, ki bo letos posvečen v duhovnika. Je doma iz Tomaja na Krasu in je tudi član tridentske provincije. On skrbi zame in gleda, da mi slovenskega branja nikoli ne zmanjka. V Trentu so poleg fr. Vaclava šetrije drugi slovenski rojaki. Fr. Benjamin Hvala letos dovršuje drugo leto bogoslovja. Doma je iz Rauni pod Bajnšcami, blizu Svete Gore. Ostala dva sta redovna brata, br. Jakob Mervič iz Idrije in br. Angel Furlan iz Trsta. V malem samostanu Borgo Valsugana blizu Trenta pa živi še en Slovenec, br. Kornelij Šinigòj, doma iz Dornberga v Vipavski dolini.

Kajne, g. urednik, da boste našli za te moje vrstice kak kotiček tam blizu onega starčka, ki sedi s pipo v ustih na zapečku. Vsem slovenskim rojakom v Ameriki in vsem sobratom frančiškanom v Lemontu pošiljam iskrene pozdrave!

CLEVELAND, Ohio - Piše Jennie Samich: Tako rada prebiram našo lepo Ave Marijo. Tudi Koledar sem

že velikokrat pregledala in prebirala. Gledala sem, kje so Tupaliče in Preddvor, pa te slike ni notri. Kranj je pa kar dvakrat slikan. Res je tako lepo v starem kraju. Človek si kar zaželi krila, pa bi zletel tjakaj. Kar nagnali bi tiste komuniste, ki tako grdo delajo z našo domovino. Pa saj so usmiljenja vredni in tudi potrebni.

Tudi "Tretjeredniške misli" v redu prejeman in so zelo lepe.

Pozdrave vsem oo. frančiškanom! Brata Antonina pa v Clevelandu že težko pričakujemo!

AMITYVILLE, N. Y. - Pošilja N. N.: Saj ne vem, kako bi začela da bi se Vam prav zahvalila. Pripravili ste mi tako veliko presenečenje, ko ste me izžrebali in mi poslali med. Tako sem hvaležna Mariji in se kar bolj zdrava počutim, ko imam med v hiši.

Vse prisrčno pozdravljam, posebno pa "medenega očeta", Fathra Johna. Bog jim daj dočakati sto let!

Pošiljam Vam tole molitvico za Zapeček. Veliko bralcev nas je že starih ljudi in nekateri so tako nesrečni, da ob nedeljah ne morejo več v cerkev k sveti maši. Pa morejo zato s to pesmico biti vsaj duhovno zraven. Poslala mi jo je moja pokojna sestra, ki mi je velikokrat pripovedovala, koliko je sveta maša vredna.

Stopi, ljubi angel varuh,
v cerkvi Ti na prostor moj,
bodi tam pri sveti maši;
v duhu združen bom s Teboj.

Pri darvanju tam položi
mojo dno na oltar:
moje križe, moje delo -
Večnemu ponudi v dar!

Pri povzdigovanju moli
v sveti hostiji Boga!
Prosi Ga, naj sprejme mene
v rano svojega Srca!

Dušam v vicah, mojim dragim,
nesi sveto Rešnjo Kri!
Grešnike umirajoče
z njo pokropi, greh izmij!

Ko se mašnik bo obhajal,
tudi meni, angel moj,
sveto hostijo prinesi,
moli Jezusa z menoj!

Prosi, da ves svet deležen
svetomašnih bo sadov,
meni pa na dom prinesi
svete maše blagoslov!

MENDOZA, Argentina - Pošilja Božidar Bajuk: Dragi g. urednik! V Vašem listu tolikokrat beremo o romanjih in raznih pobožnostih, ki jih imate na ameriških Brezjah. - Tudi naši rojaki v Buenos Airesu v Argentini so si v Lujanu uredili svoje Brezje. Nepozabni spomin na naše Brezje v domovini sta ganila tudi našo skupino v oddaljeni Mendози, ki leži 1100 km proč od Buenos Airesa pod visokimi Andi, da smo si pripravili lastne Brezje.

Naš tukajšnji pevski zbor je večkrat sodeloval pri slovesnih petih mašah v raznih cerkvah provincije. Ko smo peli tako na narodni praznik sv. Roze Limanske pri pontifikalni maši mendoškega škofa, nam je prevzvišeni obljubil, da bo ob prvi priliki daroval za vse Slovence v tujini in doma sveto mašo ob slovenskem petju. Obljubo je izpolnil dne 3. decembra, ko je naša skupina praznovala veliko versko slovesnost.

To je bilo pripravljanja! Zbirali smo svoje prihranke ter pripravili štiri krasne pare narodnih noš. Pa tudi notranje smo se pripravili z devtdnevnic po naših družinah.

Na dan slovesnosti smo škofa pričakovali v špalirju pred baziliko oo. frančiškanov. Ob mogočni pesmi "Ti si Peter-Skala" je škof prispel do oltarja v spremstvu narodnih noš. Med sveto mašo je imel za nas

govor v španščini, ki je bil zelo pomemben. Iz Kristusovega govora na gori je povzel besede: "Blagor zaradi pravice preganjanim.," in poudaril, da so izmed številnih narodov le redki izbrani za to odliko. In med njimi tudi Slovenci. Vse smo izgubili, rešili pa smo čast in vero. Tuji svet nam nastavlja zanke, a mi ostanimo zvesti svojim versko-narodnim svetinjam.

Popoldne pa se je naša skupina zbrala zunaj mesta Mendoze, blizu kapelice lurške Matere božje na El Challoo. V procesiji smo ponesli v kapelico kopijo brezjanske Marije Pomagaj, ki jo je naslikal tukajšnji rojak g. Plahuta. Razkošne narodne vezene za sliko pa je izdelala gdč. Marija Bajukova. Vsi smo glasno molili sveti rožni venec in obenem poslušali prijetno pritrkavanje, ki se je čisto po naše glasilo iz stolpiča nad kapelico. Seveda so zvonove nadomeščali jekleni drogovi, s katerimi so naši podjetni pritrkovalci drobili kar v štirih. Tako lepo nam je bilo vsem pri srcu: doživljali smo košček našega pravega življenja v domovini...

Milostno podobo, obdano od naših narodnih noš, je v cerkvi po nagovoru slovesno blagoslovil naš dušni pastir Rev. J. Malenšek. Nato pa smo jo po petih litanijah obesili na stalno mesto, katerega je določil

varuh kapelice in naš velik prijatelj, predstojnik mendoškega reda misijonarjev Srca Marijinega.

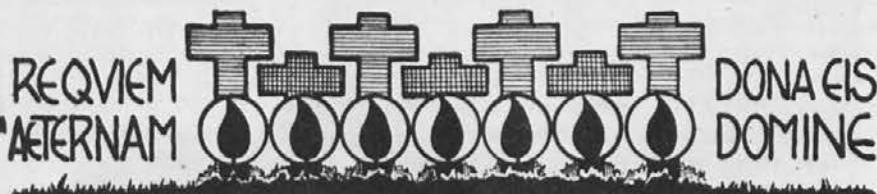
Tako smo sedaj tudi mendoški Slovenci dobili svoje Brezje. Za sklep slovesnosti smo obnovili posvetitev Srcu Marijinemu in polni tolažbe odšli na svoje domove.

Naše predstavništvo pa je odšlo v spremstvu narodnih noš v škofijski dvorec, kjer smo poklonili škofu v zahvalo in spomin veliko umetniško sliko Marije Pomagaj, ki v oblakih plava nad pravimi Brezjami. Nadpastir je bil ginjen. Znova nas je pozival, naj ostanemo zvesti velikemu poslanstvu, ki nam ga je v tujem svetu namenil Bog.

Dogodek je poleg vsega pomemben tudi zato, ker se je izkazalo, da uživamo slovenski izseljenci prav po svoji zvestobi veri in narodnim tradicijam ugled in da je odlični cerkveni predstavnik spoznal, da bi mogli dati prav v tem tujem svetu svetel zgled. Pot do nadpastirja pa nam je utrla - slovenska pesem.

DENVER, Colo. - Piše Mrs. Mary Princic: Pošiljam Vam naročnico za Koledar, ki je v resnici vreden. Z veseljem sem ga prebrala in je zelo lepo in zanimivo čtivo. Samo prehitro je zmanjkalo strani in bom morala zopet začeti znova. Tudi v Ave Mariji so lepi sestavki.

Naši
pokojni
naročniki

Ana KURE, Lorain, Ohio
John MUTZ, Joliet, Ill.
Marg. NOVLAN, Joliet, Ill.
John VIDMAR, Cleveland, O.
Mary KURENT, Cleveland, O.
Mary GANDE, Chisholm, Minn.

Anton MAVER, Cleveland, Ohio
Frank BRICEL, Cleveland, Ohio
Mrs. J. PILTAVER, So. Chicago
Frances PERKO, Chisholm, Minn.
Mary OBLAK, Willard, Wis.
Nick JANCHAR, Milwaukee, Wis.

Peter AUSEZ, Martinez, Calif.
Mrs. R. CHUCHNIK, Tampa, Fla.
Agnes SEBOT, Donville, Ill.
Victoria JELENC, Girard, Ohio
Joseph ZUNTER, Thiensville, Wis.
Frances LOSCAR, Davis, W. Va.

Vsaki mesec komaj čakam, da jo dobim.

Bog Vam pomagaj pri delu za nas!

SEATTLE, Wash. - Pošilja Mrs. Andrew Kaluza: Z velikim veseljem sem sprejela Koledar, ki je resnično lep. Ko sem ga začela brati, kar nisem mogla končati. Bog nam daj ljubo zdravje, da bi še dolgo ostali zvesti naročniki! Ave Marijo vedno redno dobivamo in prebiramo. Naročnino zanjo mi je plačala dobra prijateljica Mrs. Lamsek kot darilo za božič. Bog ji plačaj!

Iz srca se Vam zahvalimo za vso naklonjenost, ki jo skazujete naročnikom. Z Bogom!

BLACK DIAMOND, Wash. - Piše Mary Prasnikar: Tako rada prebiram slovensko berilo, pa naj bodo knjige, časopis, ali pa naš ljubi mesečnik Ave Maria, ki me vsaki mesec obišče in oba z možem razveseli. Imam še vse letnike Ave Marije, odkar mi jo je p. Odilo naročil, ko je bil tukaj na misijonu. Tega je že nad dvajset let. Od takrat še nisem slišala v cerkvi slovenske besede. Ave Maria je moja pridiga. To prebiram, novo in stare številke. Pristrčna hvala za drago slovensko besedo!

Frank SCHMALTZ, Euclid, Ohio
 Frances STEGU, Cleveland, Ohio
 Kath. GOLIVAR, Euclid, Ohio
 Mrs. F. BREZOVAR, Euclid, Ohio
 Mrs. Caroline HOČEVAR (za cesto)

NEW YORK, N.Y. - Sv. Ciril in Metod

VABILO

Na tiho nedeljo, dne 11. marca, bodo naši igralci vprizorili v farni dvorani na Osmi cesti misterij

LAZARJEVO OBUJENJE

Igra nam prikazuje v treh dejavnih boj med Smrtjo in Kristusom, katerega s strahom opazuje veliki duhovnik Kajfa. Kristus zmaga nad smrtjo, ki prizna svoj poraz, Kajfa pa zakrknje svoje srce in priseže nad Zmagovalcem maščevanje; smrt na križu.

V igri nastopajo sledeče osebe: Kristus, veliki duhovnik Kajfa, Smrt, Lazar, Marta in Marija. Napisal je misterij francoski pisatelj Gheon. V jedrnatih in zanimivih prizorih nam prikazuje dogodke ob Lazarjevi smrti. Poživlja jih zbor, ki za odrom recitira svetopisemske besede.

Vse Slovence v New Yorku in okolici opozarjamo na to predstavo. Čeprav je igra resna, se ne bo nihče dolgočasil ob lepih prizorih, ki se bodo vrstili na odru. Pridite in pripeljite s seboj svoje znance in prijatelje!

Fr. Fortunat OFM

PET-DOLARSKI KLUB

Dobrotnikom,
 ki so darovali za
BARAGOV ROMARSKI DOM
 pet dolarjev ali več,
 so se pridružili

BOG PLAČAJ, DOBROTNIKI!

ZA APOSTOLATSV. FRANČIŠKA--Po\$ 10: M. Madic, M. Puhella, Po\$1: M. Gregal, Po 70¢ F. Opeka, Po 50¢ J. Barborich.

ZA ROMARSKIDOM--Po\$5: F. Schmaltz, K. Golivar, F. Brezovar, F. Stegu.

ZA CESTO: \$ 5 Caroline Hocevar

ZA BARAGOVO ZVEZO--Po\$5. A. Mulich, Po\$4: M. Tomac, Po\$3: A. Skrinar, Po\$2.50 Mrs. Perko, Po\$2: U. Struble, Po\$1.50 M. Miketich, F. Pierce.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO--Po\$3: M. Polajnar, M. Wretsko, Po\$2: M. Levar, A. Skrinar, J. Kastelic, Po\$1.50 M. Pristavec, J. Konda, Po \$1.26 J. Rezek, Po\$1: T. Sluzer, A. Nemgar, R. Martinovich, M. Benich, A. Kosec, F. Shrek, M. Jeretina, Po 50¢ Mrs. Hrestak, Mrs. Sic, F. Glavic, J. Erlach, M. Koklic.

DARLISTU--Po\$2: U. Strubel, J. Logoncar, M. Marolt, M. Kozelj, Po\$1.50 J. Zakrajsek, M. Lavretic, Po\$1: A.R. Jereb, A. Sustar, Po 80¢ J. Tegel, Po 50¢ M. Pavich, C. Stuller, A. Tenta, J. Dedek, F. Kocjancic, A. Mozina, J. Mivec, J. Okorn, M. Alduk, M. Turk, J. Kocjan, A. Zagar, A. Plut, H. Podpavec, Po 25¢ J. Yentz, R. Mlakar K. Stark, D.M. Kozoglav, I. Silc, A. Springer.

ZALUČKE--Po\$5: F. Petric, M. Yenc, Po\$2: J. Barborich, M. Osterman, M. Selak, M. Jeretina, M. Tomac, Po\$1.85 F. Zainer, Po\$1.50 M. Polcic, L. Eendon, A. Rebol, B. Kenik, M. Hvalica, Po\$ 1.30 J. Prisel, Po\$1: R. Krull, M. Levar, A. Perko A. Pelcic, M. Kovach, M. Urankar, F. Perme, A. Chesnik, G. Bokal, M. Kozelj, P. Rogell, H. Pakish, M. Centa, L. Mihelich, A. Rudman, D.M. Kozoglav, A. Hochevar, J. Pucel, F. Stegu, M. Planinsek, F. Shrek, M. Drobnich, B. Schweiger, L.

Kobilsek, D. Hudolin, F. Brezovar, N.N., F. Nislej, Po 75¢ R. Mlakar, Po 50¢ Mrs. Pink, M. Ulepec, K. Bicek, F. Gerchman, J. Dedek, A. Zidar, M. Kos, F. Lushnik, M. Cekada, L. Raddell, U. Lepic, J. Seliskar, M. Pangre, C. Aysec, Miklov chick, M. Oblak, R. Mauce, L. Paushe, A. Planovsek, M. Schiber, U. Kerzitsnik, E. Loncarich, K. Petrovcic, T. Sekuta, J. Traven, Po 40¢ M. Jakse, Po 25¢ B. Skofic.

ZA SV. MAŠE--Po\$50: M. Cigolle, Po\$25: M. Verzuk, A. & G. Spehar, Po\$20: Rev. M. Cepon, Po\$15: A. Gole, Po\$10: F. Russ, M. Ambrose, A. Voglesh, B. Papes, Po\$8: M. Selak, Po\$6.50 A. Zidar, Po\$6: M. Marolt, A. Zupancic, E. Loncarich, Po\$ 5: M. Lindic, M. Hochevar, J. Stark, A. Mozina, M. Prah, M. Elnikar, M. Grose, M. Erzen, U. Sustarsic, M. Planinsek, M. Bizjak, Mrs. Cemazar, J.

Pintar, M. Ciber, J. Sebot, Po\$4: A. Trenta, Po\$3: M. Pezdirtz, M. Urankar, Mrs. Koporc, B. Pierce, A. Rakovec, K. Judnic, M. Lesser, J. Rezek, A. Tomazic, Po\$2.50 T. Peterlin, J. Berbich, M. Pugel, Po\$2: Mrs. Bokal, J. Pintar, M. Cinka, Mrs. Drobnik, A. Urbas, Mrs. J. Grdina, M. Cesnovar, Cekada, A. Chesnik, G. Bokal, P. Rogell, M. Centa, M. Moskor, M. Sivic, M. Strumble, K. Bucar, M. Pangre, A. Kucan, E. Kozoglav, M. prhne, A. Planovsek, J. Cankar, J. Gorjanc, J. Zitnik, F. Stregar, A. Kameen, J. Sadar, U. Stupnik, M. Sietz, Po\$1.50 M. Barbich, U. Peternel, J. Skufca, M. Rosenberg, K. Zlogar, J. Kastelic, Po\$1: F. Slapnicar, M. Zorč, J. Jerman, J. Auzicek, M. Adam, J. Horvat, F. Perme, F. Zainer, J. Marinko, T. Sluzer, M. Kozelj, Mrs. Cic, H. Pakish, A. Horvat, F. Horvat, M. Gregal, U. Sepic, R. Forjan, A. Rudman, D.M. Kozoglav, M. Janezic, J. Seliskar, J. Hocevar, P. Majerle, F. Shrek, A. Zugel, C. Ausec J. Logonder, F. Turk M. Drobinch, Mrs. Stimetz, A.M. Koren, T. Sekuta, A. Plut, M. Gostic, C. Gregorij, F. Miselj.

ZAHVALE: Mariji Pomagaj se zahvaljujeta za uslišano prošnjo Frances Bartol in Mary Bolte.
Frideriku Baragu pa se zahvaljujejo A. Košir, Fr.B. in Mary Bolte.

Veselo veliko noč

ŽELE
VSEM
NAROČNIKOM
IN
ZASTOPNIKOM
"AVE MARIJE",
VSEM
DOBROTNIKOM,
SORODNIKOM
IN
PRIJATELJEM!
*
SLOVENSKI
FRANČIŠKANI

SLOVENSKI STARŠI!

Ako želi Vaš sin služiti Bogu kot DUHOVNIK ali REDOVNI BRAT v redu sv. Frančiška asiškega, povejte mu, da lahko izpolni svojo željo tukaj pri slovenskih frančiškanih v Lemontu. Pokažite mu ta oglas, ki je tudi v angleščini napisan, da ga lahko sam vidi in bere. Najlepša Vam hvala!

YOUNG MEN & BOYS

of Slovene parentage, who feel the call to serve God as PRIESTS or LAY BROTHERS in the Franciscan Order, founded by St. Francis of Assisi, are invited to make their desires known to the Slovene Franciscan Fathers at Lemont, Illinois. For full particulars write to:

Very Rev. Commissary
St. Mary's Seminary
Lemont, Illinois